

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2013/6

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave Jurisprudentiebulletin 2013 - 6

<p>Zaaknummer: 13/1788/GA</p> <p>Datum uitspraak: 26 augustus 2013</p>	<p>Urineonderzoek; Disciplinaire straffen aanleiding; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Klager heeft voor detentie langdurig softdrugs gebruikt. In detentie is hij fors afgevallen. Ten tijde van urinecontrole verbleef hij in alle beperkingen. Gemeten THC-waarde is sinds de vorige urinecontrole flink gedaald. Onder deze omstandigheden staat onvoldoende vast dat klager softdrugs heeft gebruikt. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 22,50.</p>	<p>blz. 13</p>
<p>Zaaknummer: 13/1368/GA</p> <p>Datum uitspraak: 26 augustus 2013</p>	<p>Vervoer</p>	<p>Uitgangspunt is dat er, bij een bezoek van een gedetineerde aan een arts in het ziekenhuis, geen toezichthoudend personeel aanwezig is in de behandelkamer, tenzij dit uit veiligheidsoverwegingen noodzakelijk is. Niet gebleken van veiligheidsrisico's ten aanzien van klager. Beroep klager gegrond. Geen tegemoetkoming.</p>	<p>blz. 14</p>
<p>Zaaknummer: 13/1829/GA</p> <p>Datum uitspraak: 13 augustus 2013</p>	<p>Gewone behandeling</p>	<p>Vaststaat dat 6 dozen zijn ingepakt en 5 dozen zijn verstuurd en aangekomen in de p.i. Ter Apel. Door klager noch personeel is voor zesde doos getekend. Dat zesde doos, zoals directeur stelt, met klager is meegegeven, is niet geregistreerd. Vermissing jas derhalve voor risico directeur. Beroep directeur ongegrond.</p>	<p>blz. 15</p>
<p>Zaaknummer: 12/3864/GA</p> <p>Datum uitspraak: 2 augustus 2013</p>	<p>Onderwijs</p>	<p>Verzoek tegemoetkoming examenkosten voldoet aan toen geldende circulaire. Na intrekking van die circulaire dient toetsend aan redelijkheid en billijkheid het belang van klager om de gestarte opleiding af te ronden zwaar te wegen. Geen bijzondere omstandigheden. Beroep gegrond. Opdracht nieuwe beslissing directeur, die slechts kan luiden toekenning tegemoetkoming examengeld van € 852,=.</p>	<p>blz. 16</p>

<p>Zaaknummer: 13/1101/GA</p> <p>Datum uitspraak: 31 juli 2013</p>	<p>Urineonderzoek; Disciplinaire straffen aanleiding; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Bij kreatiniewaarde van minder dan 2.0 mmol/l mag worden uitgegaan van fraude, tenzij sprake is van bijzondere omstandigheden. Urinecontrole niet avond te voren aangekondigd en pas afgenomen nadat klager water had gedronken en had geplast. Onvoldoende aannemelijk dat klager water is gaan drinken om uitslag te beïnvloeden. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>blz. 17</p>
<p>Zaaknummer: 13/0974/GA en 13/1162/GA</p> <p>Datum uitspraak: 31 juli 2013</p>	<p>Vermissing; Tegemoetkoming financieel; Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Klager heeft eerst zelf en met personeel geprobeerd jas terug te vinden. Geen overschrijding beklagtermijn. Klager ontvankelijk. Beroep directeur ongegrond. Aanleiding schade van klager mee te wegen bij bepaling hoogte tegemoetkoming. Beroep klager gegrond en tegemoetkoming € 150,=.</p>	<p>blz. 18</p>
<p>Zaaknummer: 13/1593/GA</p> <p>Datum uitspraak: 26 juli 2013</p>	<p>Zorgplicht wijze van betrachten; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Van directeur had grotere inspanning mogen worden verwacht om klager ten spoedigste aangifte te kunnen laten doen van mishandeling door een medewerker van de parketpolitie. Directeur is tekortgeschoten in zijn zorgplicht. Beroep en beklag gegrond. Tegemoetkoming € 25,=</p>	<p>blz. 20</p>
<p>Zaaknummer: 13/1066/GA</p> <p>Datum uitspraak: 25 juli 2013</p>	<p>Voorwerpen op cel; Tegemoetkoming financieel; Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Beroepstermijn niet overschreden, nu niet onaannemelijk is dat klager en raadvrouw de uitspraak op 26 maart 2013 hebben ontvangen. Na wijziging huisregels mbt afmetingen radio's, in duur onbepaalde overgangsregeling gehanteerd. Klager heeft kunnen aannemen dat hij zijn radio op cel mocht houden. Toepassing beleidswijziging ten opzichte van klager onredelijk. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 25,=.</p>	<p>blz. 21</p>

<p>Zaaknummer: 13/1062/GA</p> <p>Datum uitspraak: 25 juli 2013</p>	<p>Voorwerpen op cel; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Na wijziging huisregels mbt afmetingen radio's, overgangsregeling van onbepaalde duur gehanteerd. Klager heeft gerechtvaardigd kunnen aannemen dat hij zijn radio op cel mocht houden. Toepassing beleidswijziging ten opzichte van klager onredelijk. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 25,=.</p>	<p>blz. 22</p>
<p>Zaaknummer: 13/1144/ GAtm13/1246/GA en 13/1249/GA tm 13/1252/GA</p> <p>Datum uitspraak: 24 juli 2013</p>	<p>Telefoon; Urineonderzoek</p>	<p>Niet gebleken dat urinecontrole is afgenomen in strijd met de Regeling. Beroep ongegrond. Klagers medische gegevens hadden niet bij de medische dienst mogen worden opgevraagd tbv het vermelden van klagers medische gegevens op het aanvraagformulier uc. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming. Gedetineerde dient slechts kosten van herhalingsonderzoek te betalen en niet bijkomende kosten die inrichting moet maken om het onderzoek te administreren. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming.</p>	<p>blz. 23</p>
<p>Zaaknummer: 13/0805/GA</p> <p>Datum uitspraak: 24 juli 2013</p>	<p>Arbeid en werkzaamheden; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Aard van detentie van op BPG verblijvende gedetineerden verzet zich niet tegen aanbieden van arbeid. Regel dat gedetineerden op BPG nooit arbeid wordt aangeboden in strijd met wet. Directeur had moeten afwegen of specifieke detentiesituatie van klager zich tegen het aanbieden van arbeid aan klager verzet. Niet aanbieden arbeid aan klager onredelijk. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 25,=.</p>	<p>blz. 25</p>
<p>Zaaknummer: 13/1161/GA</p> <p>Datum uitspraak: 23 juli 2013</p>	<p>Disciplinaire straffen procedureel; Ordemaatregel procedureel</p>	<p>Ordemaatregel opgelegd wegens niet opvolgen van opdracht van personeel om mee te werken aan overplaatsing naar andere afdeling. Nu in beslissing staat dat het gedrag van klager onverenigbaar is met de orde of de veiligheid in de inrichting is inhoudelijk sprake van een disciplinaire straf. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 30,=.</p>	<p>blz. 27</p>

Zaaknummer: 13/1041/GA Datum uitspraak: 22 juli 2013	arbeidsloon; Plaatsing/ overplaatsing intern; Arbeid en werkzaamheden	Bij interne overplaatsing dient wens van gedetineerde om deel te kunnen blijven nemen aan arbeid te worden betrokken en moet hij over mogelijke gevolgen van die overplaatsing tijdig worden geïnformeerd. Van een en ander is niet gebleken. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 40,=	blz. 28
Zaaknummer: 13/1589/GA Datum uitspraak: 22 juli 2013	Telefoon; Ontvankelijkheid materieel	Nu klager heeft aangevoerd dat zijn recht om ongestoord te kunnen telefoneren is geschonden en ook zijn privacy niet is gewaarborgd, is sprake van een beklagwaardige beslissing. Voldoende voorzieningen getroffen om te bewerkstelligen dat gedetineerden met behoud van (zoveel mogelijk) privacy in de inrichting kunnen telefoneren. Klager alsnog ontvankelijk in beklag, beklag ongegrond.	blz. 29
Zaaknummer: 13/0155/GA Datum uitspraak: 17 juli 2013	Bezoek; Urineonderzoek; Tegemoetkoming financieel	Het in de p.i. gehanteerde beleid om standaard na ieder bezoek zonder toezicht de gedetineerde een urinecontrole af te nemen zonder dat individuele afweging plaatsvindt, strookt niet met dwingende bepaling van Pbw en overige in p.i. gehanteerde beleid en regelgeving en is onverbindend. Beroep gegrond tegemoetkoming € 25,=.	blz. 30
Zaaknummer: 13/0708/GA Datum uitspraak: 17 juli 2013	Arbeid en werkzaamheden; Ordemaatregel uitsluiting deelname activiteiten	Uitsluiting arbeid door arbeidsmedewerker voldoet niet aan in Pbw gestelde eisen, maar beklag is hiertegen niet gericht. Insluiting in verblijfsruimte tijdens arbeid, waar klager niet aan deelnam, door p.i.w.'er rechtmatig.	blz. 31
Zaaknummer: 13/1403/GA Datum uitspraak: 17 juli 2013	Disciplinaire straffen procedureel; Disciplinaire straffen aanleiding; Arbeid en werkzaamheden; Tegemoetkoming financieel	Disciplinaire straf wegens ontslag bij werkgever. Schriftelijke mededeling niet onverwijld uitgereikt. Nu verklaring van werkgever ontbreekt is onvoldoende aannemelijk dat klager werk onvoldoende heeft uitgevoerd, met minachting heeft gereageerd en zich bedreigend heeft opgesteld. Beroep gegrond. Toekenning tegemoetkoming van € 52,50.	blz. 32

<p>Zaaknummer: 13/1229/GA</p> <p>Datum uitspraak: 16 juli 2013</p>	<p>Cameratoezicht; Disciplinaire straffen aanleiding; Ordemaatregel aanleiding; Ordemaatregel afzondering; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Beroep t.a.v. disciplinaire straf ongegrond. Wat betreft beslissing ordemaatregel van afzondering en cameratoepassing is sprake van verschillende gebreken. Maatregel heeft één dag te lang geduurd, mededeling niet onverwijld uitgereikt, personeel heeft beslist tot toepassing cameratoezicht en van tevoren is geen arts/gedragsdeskundige geraadpleegd. Beroep in zoverre gegrond en tegemoetkoming van €50.</p>	<p>blz. 33</p>
<p>Zaaknummer: 13/1173/GA</p> <p>Datum uitspraak: 10 juli 2013</p>	<p>Bezoek</p>	<p>De wet, noch de Regeling model huisregels kent een generieke regel die inhoudt dat een gedetineerde na oplegging van een disciplinaire straf gedurende een bepaalde periode niet in aanmerking komt voor BZT. Voor het na oplegging van een disciplinaire straf standaard uitsluiten van BZT voor een bepaalde periode bestaat geen wettelijke grondslag. Directeur dient een individuele belangenafweging te maken waarbij het gedrag van de gedetineerde kan worden betrokken. Beroep directeur ongegrond.</p>	<p>blz. 34</p>
<p>Zaaknummer: 13/0351/GA</p> <p>Datum uitspraak: 8 juli 2013</p>	<p>Voorwerpen op cel</p>	<p>Nu steeds meer noodzakelijke handelingen via het internet hun beslag krijgen, is het in beginsel een goede zaak als gedetineerden, met name vanuit het oogpunt van resocialisatie, op enigerlei wijze toegang zouden krijgen tot het internet. Dit standpunt wordt ook onderschreven door de Staatssecretaris. Het is wel noodzakelijk om daarvoor eerst een voor alle gedetineerden geldende regeling op te stellen. Daartoe is in een aantal inrichtingen een pilot gestart. Het PPC Maastricht maakt geen deel uit van deze pilot. In het geval van klager is de noodzaak voor internettoegang onvoldoende aannemelijk geworden.</p>	<p>blz. 36</p>

<p>Zaaknummer: 13/1312/GA</p> <p>Datum uitspraak: 24 juni 2013</p>	Verlof algemeen	Zowel OM als directeur waren van oordeel dat verlof niet moest worden verleend. In dat geval is directeur, o.g.v. art. 17 lid 1 Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting bevoegd over de eerste verlofaanvraag te beslissen. Directeur gelet op het tweede lid ook bevoegd om over tweede verlofaanvraag te beslissen. Beroep ongegrond.	blz. 37
<p>Zaaknummer: 13/1779/GB</p> <p>Datum uitspraak: 27 augustus 2013</p>	Plaatsing/ overplaatsing extern gelijk regime ongelijk beveiligings- niveau niet EBI of longstay	Afwijzing verzoek overplaatsing naar bbi. Indien gedetineerde uitsluitend vervangende hechtenis ondergaat wegens een opgelegde betalingsverplichting ter zake van ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel en deze vervangende hechtenis niet aansluit op een gevangenisstraf, laat de regelgeving geen ruimte voor toepassing van detentiefasering. Beroep van klager ongegrond.	blz. 39
<p>Zaaknummer: 13/1869/GB</p> <p>Datum uitspraak: 26 augustus 2013</p>	Plaatsing/ overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligings- niveau niet EBI of longstay	Plaatsing op BPG afdeling wegens liquidatiedreiging en voortgezet crimineel handelen in detentie. Informatie in GRIP-rapporten weinig concreet en over betrouwbaarheid kan geen oordeel worden gevormd. Informatie reeds in februari 2013 en maart 2013 bekend, maar eerst op 22 april 2013 is klager overgeplaatst. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.	blz. 40
<p>Zaaknummer: 13/1962/GB</p> <p>Datum uitspraak: 23 augustus 2013</p>	Plaatsing/ overplaatsing eerste plaatsing gevangenis	Klager alsnog ontvankelijk in bezwaarschrift. Beroepscommissie neemt nieuwe beslissing zelf. Klager is veroordeeld tot jeugd detentie. In vonnis rechtbank advies om straf tenuitvoer te leggen in j.j.i. ondanks meerderjarigheid klager. Enkele reden dat klager zelf kennelijk heeft aangegeven dat hij geplaatst wilde worden in locatie De Kruisberg onvoldoende om van advies af te wijken. Bezwaarschrift gegrond, geen tegemoetkoming.	blz. 43

<p>Zaaknummer: 13/2171/GB</p> <p>Datum uitspraak: 18 juli 2013</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing eerste plaatsing gevangenis</p>	<p>Zelfmelder. In de 'Aanwijzing executie' van het OM is bepaald dat het BCL pas op een verzoek tot uitstel dat betrekking heeft op een periode die de termijn van zes maanden na de eerste melddatum overschrijdt beslist nadat overleg met het parket van veroordeling heeft plaatsgevonden. Uit de stukken blijkt niet dat dit overleg heeft plaatsgevonden. De gevolgde procedure is niet zorgvuldig geweest. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.</p>	<p>blz. 44</p>
<p>Zaaknummer: 13/1275/GB</p> <p>Datum uitspraak: 2 juli 2013</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligings- niveau niet EBI of longstay</p>	<p>Klager verblijft op vreemdelingrechtelijke titel op de TA. Niet gebleken dat klager voor of tijdens zijn detentie een boodschap van radicalisering heeft verkondigd of verspreid. Nu klager ook niet wordt verdacht van dan wel is veroordeeld voor een terroristisch misdrijf, is afwijzing verzoek overplaatsing uit TA onredelijk en onbillijk. Beroep gegrond. Opdracht nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming.</p>	<p>blz. 45</p>
<p>Zaaknummer: 12/3910/GB</p> <p>Datum uitspraak: 6 juni 2013</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing EBI</p>	<p>Geen nieuwe informatie waaruit gevaar voor onttrekking aan detentie blijkt. Onvoldoende gebleken dat klager nog steeds een extreem vluchtrisico vormt. Enkele omstandigheid dat klager is veroordeeld voor ernstige feiten is, met het verstrijken van de tijd, onvoldoende voor verder verblijf in de EBI. Niet, althans onvoldoende, gemotiveerd waarom klager niet in een lichter regime kan worden geplaatst. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing inhoudende plaatsing uit de EBI.</p>	<p>blz. 46</p>

<p>Zaaknummer: 12/3721/GB</p> <p>Datum uitspraak: 6 juni 2013</p>	Plaatsing/ overplaatsing EBI	Beslissing tot verlenging verblijf EBI grotendeels gebaseerd op dezelfde informatie als de eerdere, vernietigde, beslissing. Nieuwe informatie leidt niet tot een ander oordeel nu deze informatie onvoldoende concreet is. Onvoldoende duidelijk waarom klager niet in een lichter regime kan worden geplaatst. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing inhoudende plaatsing uit de EBI.	blz. 49
<p>Zaaknummer: 13/2376/GV</p> <p>Datum uitspraak: 2 augustus 2013</p>	Verlof strafonderbreking	Hoewel uitvoeren van, bij de geloofsovertuiging horende, rituelen in Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting niet is vermeld als grond voor strafonderbreking, kan strafonderbreking in bijzondere omstandigheden worden verleend. Klager voldoende gelegenheid geboden om op andere wijze dan via strafonderbreking buiten inrichting rituelen uit te voeren. Beroep ongegrond.	blz. 52
<p>Zaaknummer: 13/1944/GV</p> <p>Datum uitspraak: 25 juni 2013</p>	Verlof strafonderbreking	Alleen in het kader van strafonderbreking kan toestemming worden verleend Nederland te verlaten. ISD-maatregel is geen vrijheidsstraf maar een vrijheidsbenemende maatregel. Strafonderbreking derhalve niet mogelijk. Beroep ongegrond.	blz. 54
<p>Zaaknummer: 13/1652/GV</p> <p>Datum uitspraak: 24 juni 2013</p>	Verlof algemeen	Tijdsverloop sinds onttrekkingen aan detentie in combinatie met naderende v.i.-datum maakt dat beslissing tot afwijzing van klagers verzoek om algemeen verlof onredelijk en onbillijk moet worden geacht. Wel vormen omstandigheden aanleiding om het verlof in tijd te beperken. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.	blz. 55

<p>Zaaknummer: 13/1354/TA en 13/1355/TA</p> <p>Datum uitspraak: 29 juli 2013</p>	<p>Voorwerpen op cel; Onderzoek verblijfsruimte; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Bij grootschalige spitactie is te verwachten dat screening van grote hoeveelheid apparatuur meer tijd en menskracht zou vergen dan bij reguliere controle. Inrichting had hierop moeten anticiperen en maatregelen moeten treffen voor z.s.m. teruggave apparatuur. Termijn van twee en een halve maand voor teruggave te lang. Beroep in zoverre gegrond, tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>blz. 56</p>
<p>Zaaknummer: 13/1121/TA</p> <p>Datum uitspraak: 16 juli 2013</p>	<p>kiesrecht; verpleegdenraad; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Hoofd inrichting bevoegd om deelname aan overleg verpleegdenraad te weigeren, maar er had nader onderzoek naar vermeende handelwijze van klager gedaan moeten worden. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming. Reactie van inrichting op brief van klager geen beklagwaardige beslissing o.g.v. art 56 en 57 Bvt en klager niet-ontvankelijk.</p>	<p>blz. 56</p>
<p>Zaaknummer: 13/1402/TA</p> <p>Datum uitspraak: 15 juli 2013</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Niet adequaat optreden door hoofd inrichting tegen verpleegde die klagers veiligheid bedreigde vatbaar voor beklag. Bekend was dat er spanningen waren, dreigementen waren geuit. Dit vergt extra maatregelen. Toezicht door ruit niet voldoende. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>blz. 58</p>
<p>Zaaknummer: 13/1392/TB</p> <p>Datum uitspraak: 21 augustus 2013</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing eerste plaatsing Tbs</p>	<p>Plaatsing in inrichting die, gelet op laagste bezettingsgraad, dichtstbij sociale netwerk klager ligt, is onredelijk, mede gelet op klagers belang bij plaatsing in inrichting dichterbij Eindhoven. Inmiddels is klager in De Rooyse Wissel geplaatst. Beroep gegrond, geen tegemoetkoming.</p>	<p>blz. 59</p>

Zaaknummer: 13/1441/JA Datum uitspraak: 13 augustus 2013	Ontvankelijkheid materieel; Verlof planmatig	Niet aanvragen van nieuwe verlofmachtiging door directeur is niet vatbaar voor beklag. Geen sprake van beperking of intrekking verlof. Klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag over niet verlengen verlof.	blz. 60
Zaaknummer: 13/1948/JA en 13/1961/JA Datum uitspraak: 13 augustus 2013	beklagcommissie bij j.j.i. Amsterbaken te Amsterdam	Afzondering niet onredelijk gezien klagers gedrag. Wel sprake van disproportioneel geweld. Beroep klager in zoverre gegrond, tegemoetkoming € 10,=. Aanwijzing behandelverantwoordelijke in huisregels als bevoegd tot opleggen ordemaatregel is in strijd met de wet. Beroep directeur ongegrond.	blz. 61
Zaaknummer: 13/1490/JA Datum uitspraak: 5 augustus 2013	Ontvankelijkheid materieel; Plaatsing/overplaatsing intern	Overplaatsing naar andere afdeling geen disciplinaire straf of ordemaatregel. Nu klagers behandeling gewoon doorgang heeft gevonden is geen sprake van een beperking van een recht, zoals bedoeld in art. 65, eerste lid onder m, Bjj. Klager alsnog niet-ontvankelijk in zijn beklag.	blz. 63

Zaaknummer:

13/1788/GA

Datum uitspraak:

26 augustus 2013

Beroepscommissie:

Bartelds, mr. J.I.M.W.
Kooyman, dr. M.
Waarden, mr. A. van
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie De Berg te
Arnhem

Trefwoorden:

Urineonderzoek; Disciplinaire straffen
aanleiding; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 30, 51

Samenvatting:

Klager heeft voor detentie langdurig
softdrugs gebruikt. In detentie is hij fors
afgevallen. Ten tijde van urinecontrole
verbleef hij in alle beperkingen. Gemeten
THC-waarde is sinds de vorige urinecontrole
flink gedaald. Onder deze omstandigheden
staat onvoldoende vast dat klager softdrugs
heeft gebruikt. Beroep gegrond en
tegemoetkoming € 22,50.

Rechtsoverwegingen:

Op 15 februari 2013 is bij klager een
'inkomstenurinecontrole' afgenomen. Uit
de uitslag van deze urinecontrole blijkt dat
klager een THC-waarde had van 2971 ng/
ml tegenover een kreatinewaarde van
26 mmol/l. De THC-kreatinineratio – de
verhouding tussen de THC-waarde en de
kreatinewaarde – bedroeg blijkens het

uitslagenformulier 116. Op

10 maart 2013 is wederom een urinecontrole
bij klager afgenomen. Uit de uitslag van
deze urinecontrole blijkt dat klager een THC-
waarde van 135 ng/ml had tegenover een
kreatinewaarde van 16 mmol/l, hetgeen
resulteert in een THC-kreatinineratio van
8,43.

De beroepscommissie gaat bij haar
beoordeling uit van de volgende feiten
en omstandigheden, die door klager ter
zitting zijn aangevoerd en waarvan de
juistheid niet door de directeur is betwist.
De bij de urinecontrole van 10 maart 2013
gemeten THC-waarde is ten opzichte van
de urinecontrole van 15 februari 2013
sterk gedaald. Klager heeft gedurende de
eerste zeven weken van zijn detentie 'in alle
beperkingen' gezeten en heeft geen contact
gehad met medegedetineerden. Tijdens
de eerste weken van zijn detentie is klager
acht kilo afgevallen. Voorafgaande aan zijn
detentie heeft hij gedurende meerdere jaren
intensief en regelmatig softdrugs gebruikt.

De beroepscommissie is van oordeel dat
de uitslag van de urinecontrole van 10
maart 2013 niet zonder meer de conclusie
rechtvaardigt dat klager na de urinecontrole
van 15 februari 2013 cannabis heeft
gebruikt. De urinecontrole van 10 maart
2013 is binnen vier weken na het begin
van klagers detentie afgenomen. Op dat
moment was klager nog onderworpen
aan verregaande vrijheidsbeperkende
maatregelen, met als gevolg dat hij in die
periode (nagenoeg) geen contact heeft
gehad met medegedetineerden. Klager heeft
aangegeven gedurende tien jaren veel en
regelmatig cannabis te hebben gebruikt.
Het hoge THC-gehalte in zijn urine bij
binnenkomst in de p.i. wijst daar ook op.
De daling van de THC-waarde is vervolgens

aanzienlijk. THC nestelt zich in lichaamsvet en komt bij gewichtsverlies – klager heeft in een paar weken tijd acht kilo verloren – versneld vrij.

Tegen deze specifieke achtergrond acht de beroepscommissie het onvoldoende vaststaan dat klager tijdens zijn detentie softdrugs heeft (bij)gebruikt. De bestreden beslissing van de directeur dient derhalve te worden aangemerkt als onredelijk en onbillijk. Het beroep zal gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. Nu de gevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan te maken zijn, ziet de beroepscommissie aanleiding klager een tegemoetkoming toe te kennen. De beroepscommissie zal aan klager een tegemoetkoming van € 22,50 toekennen.

Zaaknummer:

13/1368/GA

Datum uitspraak:

26 augustus 2013

Beroepscommissie:

Bartelds, mr. J.I.M.W.

Kooyman, dr. M.

Waarden, mr. A. van

Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Vught

Trefwoorden:

Vervoer

Artikelen:

Pbw art. 2, 42; EVRM art. 8

Samenvatting:

Uitgangspunt is dat er, bij een bezoek van een gedetineerde aan een arts in het ziekenhuis, geen toezichthoudend personeel aanwezig is in de behandelkamer, tenzij dit uit veiligheidsoverwegingen noodzakelijk is. Niet gebleken van veiligheidsrisico's ten aanzien van klager. Beroep klager gegrond. Geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 42, vierde lid, onder c, van de Pbw draagt de directeur zorg voor de overbrenging van de gedetineerde naar het ziekenhuis, indien de behandeling van de gedetineerde door een arts aldaar plaatsvindt. De beroepscommissie overweegt dat de directeur verantwoordelijk is voor de wijze van uitvoering van dit vervoer, ook al wordt het vervoer (in opdracht van de directeur) uitgevoerd door DV&O.

De beroepscommissie stelt voorop dat het contact tussen arts en patiënt vertrouwelijk is en dat op de inhoud van een dergelijk contact de geheimhoudingsplicht van de arts van toepassing is, wat betekent dat de door de patiënt verstrekte informatie niet zonder diens toestemming aan derden mag worden verstrekt (artikel 457 van boek 7 van het Burgerlijk Wetboek). Gelet op het vorenstaande – en ook gelet op het in artikel 8 EVRM vervatte recht op privacy en het in artikel 2, vierde lid, van de Pbw neergelegde beginsel van minimale beperkingen – oordeelt de beroepscommissie dat uitgangspunt dient te zijn dat er, bij een bezoek van een gedetineerde aan een arts (in het ziekenhuis), geen toezichthoudend personeel aanwezig is in de behandel- of spreekkamer. Dit uitgangspunt lijdt slechts uitzondering indien de aanwezigheid van personeel in de behandel- of spreekkamer uit veiligheidsoverwegingen (strikt)

noodzakelijk is. Het door de directeur gehanteerde uitgangspunt dat het personeel bij een bezoek van een gedetineerde aan een arts standaard aanwezig is in de behandel- of spreekkamer, tenzij er sprake is van bijzondere omstandigheden, is derhalve – wat er ook zij van (dienst)instructies of circulaires van bijvoorbeeld DV&O – onjuist. De directeur dient derhalve voorafgaande aan zijn beslissing een zelfstandige belangenafweging te maken tussen enerzijds het individuele belang van de gedetineerde bij raadpleging van/behandeling door een arts zonder dat daarbij toezichhoudend personeel aanwezig is en anderzijds het algemene belang van handhaving van de orde en veiligheid dan wel van een ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming. De directeur heeft ter zitting desgevraagd te kennen gegeven dat klager niet bekend staat als vluchtgevaarlijk en dat klager in de inrichting geen gevaarlijk of agressief gedrag vertoont. Ter zitting zijn ook verder geen feiten en omstandigheden aangevoerd op grond waarvan aannemelijk is geworden dat ten aanzien van klager veiligheidsrisico's gelden. Door de directeur is niet nagevraagd of de behandelend arts het nodig achtte dat er, gedurende het bezoek van klager, personeel aanwezig is in de behandel- of spreekkamer. Gelet op het vorenstaande is naar het oordeel van de beroepscommissie niet aannemelijk geworden dat de aanwezigheid van personeel in de behandel- of spreekkamer tijdens het bezoek van klager aan de arts, in verband met het veiligheidsbelang, geboden was. Het feit dat klager is veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf doet hier naar het oordeel van de beroepscommissie niet aan af. De bestreden beslissing van de directeur dient daarom als onredelijk en onbillijk te worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve

gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. De beroepscommissie ziet geen aanleiding klager een tegemoetkoming toe te kennen, nu niet is gebleken dat het consult spoedeisend was en aangezien een consult – in beginsel zonder dat daarbij toezichhoudend personeel aanwezig is – nog steeds kan plaatsvinden.

Zaaknummer:

13/1829/GA

Datum uitspraak:

13 augustus 2013

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Fernandes Mendes, mr. H.
Schudel, dr. W.J.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij de locatie
Zuyder Bos te Heerhugowaard

Trefwoorden:

Vermissing

Artikelen:

Pbw art. 68 lid 7

Samenvatting:

Vaststaat dat 6 dozen zijn ingepakt en 5 dozen zijn verstuurd en aangekomen in de p.i. Ter Apel. Door klager noch personeel is voor zesde doos getekend. Dat zesde doos, zoals directeur stelt, met klager is meegegeven, is niet geregistreerd. Vermissing jas derhalve voor risico directeur. Beroep directeur ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Op het vervoer van goederen van gedetineerden zijn van toepassing de circulaires van de minister van Justitie van 13 augustus 1993, kenmerk 383893/93/DJ en 20 december 1996, kenmerk 586080/96/DJI. Op grond van de in deze circulaires vervatte regeling geldt met betrekking tot de aansprakelijkheid van inrichtingen van het gevangeniswezen voor het vervoer van goederen van gedetineerden als uitgangspunt, dat de verzendende inrichting aansprakelijk is voor de vracht. Na tekenen voor ontvangst door de ontvangende inrichting gaat de verantwoordelijkheid over op deze inrichting. Klachten dienen dus, afhankelijk van of er wel of niet getekend is voor ontvangst, bij de verzendende dan wel de ontvangende inrichting te worden gedeponereerd. Klager is op 21 december 2012 vanuit de locatie Zuyder Bos overgeplaatst naar de p.i. Ter Apel. Klagers cel is buiten zijn aanwezigheid ontruimd. In het celontruimingsverslag is vermeld dat klagers spullen zijn verpakt in zes dozen. Uit de vrachtbrief blijkt dat op 21 december 2012 vijf dozen naar de p.i. Ter Apel zijn verstuurd en daar zijn aangekomen. Onduidelijk is waar de zesde doos is gebleven. In ieder geval heeft klager, noch het personeel van de p.i. Ter Apel voor de zesde doos getekend. Dat, zoals de directeur stelt, de zesde doos aan klager is meegegeven, is niet geregistreerd. Nu uit de overgelegde documenten in ieder geval blijkt dat zes dozen zijn ingepakt en vijf dozen in de p.i. Ter Apel zijn aangekomen, is de beroepscommissie van oordeel dat de vermissing van de jas voor risico van de directeur van de locatie Zuyder Bos dient te komen. Hierbij merkt de beroepscommissie op dat dit probleem in het vervolg kan worden ondervangen door gedetineerden ook te laten tekenen voor dozen die worden meegegeven. Gelet op het bovenstaande zal het beroep van de directeur ongegrond worden verklaard en zal de uitspraak van de beklagrechtster worden bevestigd. Nu klager geen beroep heeft ingesteld

tegen de uitspraak van de beklagrechtster, kan de beroepscommissie klagers verzoek om toekenning van een hogere tegemoetkoming niet honoreren.

Zaaknummer:

12/3864/GA

Datum uitspraak:

2 augustus 2013

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der Brand, J.G.A. van den Wijte, mr. Th.E.M. Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Dordrecht

Trefwoorden:

Onderwijs

Artikelen:

Pbw art. 48
Circulaire betreffende schriftelijke studies gedetineerden

Samenvatting:

Verzoek tegemoetkoming examenkosten voldoet aan toen geldende circulaire. Na intrekking van die circulaire dient toetsend aan redelijkheid en billijkheid het belang van klager om de gestarte opleiding af te ronden zwaar te wegen. Geen bijzondere omstandigheden. Beroep gegrond. Opdracht nieuwe beslissing directeur, die slechts kan luiden toekenning tegemoetkoming examengeld van € 852,=.

Rechtsoverwegingen:

Voor de beoordeling van het beroep gaat de beroepscommissie uit van de volgende feiten. Klager heeft verzocht om een

tegemoetkoming in de studiekosten voor de opleiding Moderne Bedrijfsadministratie bij het NTI. Deze studie is, met uitzondering van het examengeld, reeds betaald. De totale examenkosten bedragen € 852,-. De examens vinden plaats in oktober 2013. Klagers detentie eindigt in 2017. Het verzoek van klager is ingediend vóór de intrekking van de Circulaire betreffende schriftelijke studies van gedetineerden van 20 juni 1988, nr. 361/388 (verder: de circulaire) per 2 november 2012.

Het verzoek om een tegemoetkoming in de opleidingskosten voldoet aan de eisen van de destijds geldende circulaire. De door de directeur in de beklagprocedure genoemde weigeringsgronden zijn in deze circulaire immers niet terug te vinden. De beroepscommissie is daarom van oordeel dat de weigering van de directeur om een financiële tegemoetkoming voor de examenkosten te verstrekken strijdt met het destijds geldende beleid, en daardoor onjuist is.

Na de intrekking van de circulaire per 2 november 2012 resteert hetgeen is vervat in artikel 48 Pbw. Nu dit wetsartikel niet voorziet in een toetsingskader voor verzoeken als het onderhavige, ziet de beroepscommissie aanleiding de directeur duidelijkheid te bieden. Bij de hernieuwde beoordeling van het door klager ingediende verzoek dient toetsend aan de redelijkheid en de billijkheid zwaar te wegen het belang van klager om zijn inmiddels gestarte opleiding met examens af te ronden. Gelet op al het vorenstaande – in onderlinge samenhang bezien – zal – behoudens bijzondere omstandigheden waarvan de beroepscommissie tot op heden niet is gebleken – de beslissing van de directeur slechts kunnen luiden dat de verzochte

tegemoetkoming van € 852,- wordt toegekend.

De beslissing van de directeur zal worden vernietigd en deze zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

Zaaknummer:

13/1101/GA

Datum uitspraak:

31 juli 2013

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Bol, mr. A.T.
Kooyman, dr. M.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Almere

Trefwoorden:

Urineonderzoek; Disciplinaire straffen
aanleiding; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 30, 50, 51

Samenvatting:

Bij kreatiniewaarde van minder dan 2.0 mmol/l mag worden uitgegaan van fraude, tenzij sprake is van bijzondere omstandigheden. Urinecontrole niet avond te voren aangekondigd en pas afgenomen nadat klager water had gedronken en had geplast. Onvoldoende aannemelijk dat klager water is gaan drinken om uitslag te beïnvloeden. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Uit de uitslag van de op 24 augustus 2012 bij klager afgenomen urinecontrole blijkt dat klagers urine een kreatinewaarde had van 1.7 mmol/l. Als regel geldt dat bij een kreatinewaarde van de urine van minder dan 2.0 mmol/l uitgegaan mag worden van fraude. Alleen bijzondere omstandigheden kunnen een uitzondering op deze regel rechtvaardigen. Aan de orde is derhalve de vraag of er in het onderhavige geval sprake is van bijzondere omstandigheden.

De beroepscommissie gaat bij de beantwoording van deze vraag uit van de volgende feiten en omstandigheden, die door klager ter zitting naar voren zijn gebracht en waarvan de juistheid niet door de directeur (ter zitting) is betwist. De urinecontrole is klager niet de dag of de avond van te voren aangekondigd. De avond te voren heeft klager gesport en veel water gedronken. Het personeel heeft klager niet van te voren meegedeeld dat hij niet te veel (water) mocht drinken in verband met een af te nemen urinecontrole. Klager had in de ochtend van 24 augustus 2012, voordat hem (rond 8:00 uur) werd meegedeeld dat hij urine moest afstaan ten behoeve van een urinecontrole, reeds water gedronken en geplast. Klager heeft na aankondiging van de urinecontrole niet direct kunnen plassen. In de periode tussen het moment van aankondiging van de urinecontrole en het moment van plassen (ongeveer een half uur), heeft klager een glas water gedronken.

Een feit van algemene bekendheid is dat het drinken van water van invloed kan zijn op de – bij een urinecontrole gemeten – kreatinewaarde van de urine, zeker in geval niet de eerste ochtendurine wordt gebruikt voor de urinecontrole – zoals

hier het geval is geweest. Gelet op het vorenstaande geeft de beroepscommissie klager het voordeel van de twijfel. Onvoldoende aannemelijk is geworden dat klager doelbewust (veel) water is gaan drinken ten einde invloed uit te oefenen op de uitslag van de urinecontrole. De beroepscommissie zal het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan kunnen worden gemaakt, zal de beroepscommissie aan klager een tegemoetkoming toekennen van € 50,=.

Zaaknummer:

13/0974/GA en 13/1162/GA

Datum uitspraak:

31 juli 2013

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Bol, mr. A.T.
Kooyman, dr. M.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Alphen aan den Rijn

Trefwoorden:

Vermissing; Tegemoetkoming financieel;
Ontvankelijkheid formeel

Artikelen:

Pbw art. 61

Samenvatting:

Klager heeft eerst zelf en met personeel geprobeerd jas terug te vinden. Geen

overschrijding beklagtermijn. Klager ontvankelijk. Beroep directeur ongegrond. Aanleiding schade van klager mee te wegen bij bepaling hoogte tegemoetkoming. Beroep klager gegrond en tegemoetkoming € 150,=.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van het beroep van de directeur gericht tegen de gegrondverklaring van het beklag door de beklagcommissie overweegt de beroepscommissie het volgende. De directeur heeft in beroep aangevoerd dat klager zijn klaagschrift te laat heeft ingediend. Op grond van artikel 61, vijfde lid, van de Pbw dient het klaagschrift uiterlijk op de zevende dag na die waarop de gedetineerde kennis heeft gekregen van de beslissing waarover hij zich wenst te beklagen te worden ingediend. Een na afloop van deze termijn ingediend klaagschrift is niettemin ontvankelijk, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de gedetineerde in verzuim is geweest. Op 31 januari 2013 heeft klager geconstateerd dat zijn jas uit zijn cel was verdwenen. Zijn klaagschrift dateert van 12 februari 2013. De beroepscommissie neemt als vaststaand aan dat klager op 31 januari 2013 bij het personeel melding heeft gemaakt van de vermissing van de jas. De directeur heeft in beroep aangevoerd dat het personeel de volgende dag actie heeft ondernomen om de jas terug te vinden. Uit het verweerschrift van de directeur van 18 maart 2013 blijkt dat het personeel ook de periode daarna, met name tijdens de luchtmomenten, extra attent is geweest op de jas van klager. Klager betwist dat door het personeel actie is ondernomen naar aanleiding van zijn melding. Wat hiervan ook zij, de beroepscommissie maakt uit het vorenstaande op dat klager eerst zelf en met behulp van het personeel heeft geprobeerd zijn jas terug te vinden. Pas toen

bleek dat dit niets opleverde, heeft klager beklag ingesteld. De beroepscommissie is van oordeel dat klager onder de geschetste omstandigheden zijn beklag niet buiten de beklagtermijn van artikel 61, vijfde lid, van de Pbw heeft ingediend. Klager is mitsdien ontvankelijk in zijn beklag.

Hetgeen door de directeur in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep van de directeur zal derhalve ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal in zoverre worden bevestigd.

Ten aanzien van het beroep van klager gericht tegen de hoogte van de door de beklagcommissie toegekende tegemoetkoming, overweegt de beroepscommissie het volgende. De beroepscommissie stelt voorop dat een tegemoetkoming primair is bedoeld voor het door klager ondervonden ongemak. In geval er sprake is van schade en indien die schade eenvoudig is te begroten, is er aanleiding schadevergoedingsaspecten te betrekken bij de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming.

Klager heeft bij de winkel waar hij zijn jas heeft gekocht, nagevraagd hoeveel deze destijds kostte en heeft ter zitting een briefje van die winkel, met daarop handgeschreven een bedrag van € 239,=, overgelegd. Het is niet onaannemelijk dat de nieuwprijs van klagers jas overeenkomt met dit bedrag. Nu klager heeft aangevoerd dat zijn jas op 31 januari 2013 ongeveer één jaar oud was, is de door klager geleden schade voldoende eenvoudig te begroten. De beroepscommissie ziet daarom

aanleiding de schade van klager mee te wegen bij de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming. Dit leidt tot de conclusie dat de door de beklagcommissie toegekende tegemoetkoming te laag is. Het beroep van klager zal daarom gegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal in zoverre worden vernietigd. De beroepscommissie zal naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid voor de één jaar oude jas van klager een tegemoetkoming toekennen van € 150,=.

Zaaknummer:

13/1593/GA

Datum uitspraak:

26 juli 2013

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Pattijn MSM, J.M.L.
Schagen, J.
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Sittard

Trefwoorden:

Zorgplicht wijze van betrachten;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 3, 5

Samenvatting:

Van directeur had grotere inspanning mogen worden verwacht om klager ten spoedigste aangifte te kunnen laten doen van mishandeling door een medewerker van de parketpolitie. Directeur is tekortgeschoten in zijn zorgplicht. Beroep en beklag gegrond. Tegemoetkoming € 25,=

Rechtsoverwegingen:

Klager stelt te zijn mishandeld door een medewerker van de (parket)politie na voorgeleiding bezoek aan de rechter-commissaris belast met de behandeling van strafzaken. Onweersproken staat vast dat klager na die voorgeleiding terug is gekeerd in de inrichting met (mogelijk zwaar) lichamelijk letsel en dat hij door de medische dienst voor onderzoek en behandeling is doorverwezen naar het ziekenhuis en daar zelfs een nacht heeft doorgebracht. Voor het toepassen van geweld door politieambtenaren gelden nadere voorschriften zoals het doen van melding bij hun direct leidinggevende en bij de officier van justitie binnen 2x 24 uur als het letsel van meer dan geringe betekenis is. Of deze regels op een correcte wijze door het politiekorps zijn toegepast is niet bekend geworden. Mishandeling door een politieambtenaar gepleegd, waarbij het slachtoffer meer dan gering letsel heeft, rechtvaardigt de noodzaak tot het doen van een nader onderzoek. Onderdeel hiervan is ook het tijdig laten opnemen van de aangifte bij de politie van mishandeling. In gevallen van mishandeling (met lichamelijk letsel ten gevolg) is het voor de 'scherpte' van het opsporingsonderzoek van belang dat het tijdsverloop tussen het betreffende voorval en de aangifte zo gering mogelijk is. Dat geldt temeer nu de aangifte is gericht tegen een medewerker van de (parket)politie. Het vorenstaande maakt dat van de directeur een grotere inspanning had mogen worden verwacht om klager in de gelegenheid te stellen ten spoedigste aangifte te kunnen doen. Die (grotere) inspanning is niet verricht, de directeur heeft volstaan met het (laten) inlichten van de wijkagent teneinde deze te zijner tijd aangifte te laten opnemen. Gelet op het bovenstaand moet worden geoordeeld dat de directeur tekort

is geschoten in zijn zorgplicht jegens klager. De uitspraak van de beklagcommissie kan – voor zover in beroep aan de orde – daarom niet in stand blijven en het beklag dient in zoverre alsnog gegrond te worden verklaard.

De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een financiële tegemoetkoming. Zij zal de hoogte daarvan vaststellen op € 25,=.

Zaaknummer:

13/1066/GA

Datum uitspraak:

25 juli 2013

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Bol, mr. A.T.
Kooyman, dr. M.
Groeneveld, mr. F.A. (secre.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij de p.i.
Nieuwegein

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel; Tegemoetkoming
financieel; Ontvankelijkheid formeel

Artikelen:

Pbw art. 45, 69 lid 1

Samenvatting:

Beroepstermijn niet overschreden, nu niet onaannemelijk is dat klager en raadvrouw de uitspraak op 26 maart 2013 hebben ontvangen. Na wijziging huisregels mbt afmetingen radio's, in duur onbepaalde overgangsregeling gehanteerd. Klager heeft kunnen aannemen dat hij zijn radio op cel mocht houden. Toepassing beleidswijziging

ten opzichte van klager onredelijk. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

De directeur heeft ter zitting aangevoerd dat het beroepschrift te laat is ingediend. Ingevolge artikel 69, eerste lid, van de Pbw moet het met redenen omklede beroepschrift uiterlijk op de zevende dag na die van de ontvangst van het afschrift van de uitspraak onderscheidenlijk na die van de mondelinge mededeling van de uitspraak worden ingediend. Op de uitspraak van de beklagrechter staat handgeschreven dat een afschrift van de uitspraak op 21 maart 2013 is verzonden. Het door de raadvrouw ingediende beroepschrift dateert van 2 april 2013 en is op 3 april 2013 bij het secretariaat van de Raad ingekomen. Ter zitting heeft de raadvrouw desgevraagd geantwoord dat zij de uitspraak tegelijkertijd heeft ontvangen met de uitspraak van de beklagrechter inzake de klacht van een gedetineerde, die ook wordt bijgestaan door de raadvrouw en eveneens klaagt over het feit dat hij zijn radio niet meer op cel mag hebben. De beklagrechter heeft op 25 maart 2013 uitspraak gedaan inzake de klacht van die gedetineerde en een afschrift van die uitspraak is op 26 maart 2013 verzonden. Nu deze uitspraken vlak na elkaar zijn gedaan en inhoudelijk dezelfde kwestie betreffen, acht de beroepscommissie de stelling van de raadvrouw dat zij de uitspraken inzake de klachten van klager en de andere gedetineerde tegelijkertijd na 26 maart 2013 heeft ontvangen niet onaannemelijk. Niet bekend is wanneer klager de uitspraak van de beklagcommissie heeft ontvangen, maar het is gezien de datum van verzending niet onaannemelijk te achten dat klager de uitspraak niet eerder heeft ontvangen dan op het moment dat de raadvrouw de uitspraak heeft ontvangen.

Dit betekent dat de beroepscommissie er in dit geval van uit zal gaan dat de beroepstermijn niet is overschreden. De beroepscommissie zal klager daarom in zijn beroep ontvangen.

De beroepscommissie neemt als vaststaand aan dat klager zijn radio in 2010 in de p.i. Krimpen aan den IJssel heeft ingevoerd en dat hij deze radio na zijn overplaatsing naar de p.i. Nieuwegein in 2011, in de p.i. Nieuwegein op cel mocht hebben. Klager heeft deze radio laten verzegelen en de radio is tijdens klagers detentie nooit uitgevoerd geweest.

In april 2012 heeft de directeur de huisregels van de p.i. Nieuwegein gewijzigd. Uit bijlage 1 van de gewijzigde huisregels blijkt dat het gedetineerden in de p.i. Nieuwegein is toegestaan een radio op cel te hebben, mits die radio niet groter is dan 50x40x40 cm. Vast staat dat klagers radio groter is dan wat is toegestaan.

Na de wijziging van de huisregels in april 2012 heeft de directeur een overgangsregeling gehanteerd, die erop neerkomt dat gedetineerden die ten tijde van de wijziging van de huisregels reeds in de inrichting verbleven en een radio met grotere afmetingen dan 50x40x40 cm op cel hadden, deze radio op cel mochten houden. Deze niet op schrift gestelde overgangsregeling was van onbepaalde duur. Klager heeft daarom gerechtvaardigd kunnen aannemen dat de nieuwe regels niet voor zijn radio zouden gelden en dat het hem was toegestaan zijn radio op cel te houden voor de duur van zijn verblijf in de inrichting. De directeur heeft desgevraagd ter zitting verklaard dat het aanvankelijk inderdaad de bedoeling was dat de reeds aanwezige en te grote radio's slechts door het vertrek van hun eigenaars

de inrichting zouden verlaten. Aan dit beleid is echter begin februari 2013 een einde gekomen. Op dat moment is besloten dat alle radio's die niet voldoen aan de eisen die zijn gesteld in de huisregels per 14 februari 2013 niet meer in de inrichting zijn toegestaan. De toepassing van een dergelijke beleidswijziging – waarvan de noodzaak ten aanzien van klager onvoldoende is gebleken – is naar het oordeel van de beroepscommissie in het licht van het vorenstaande ten opzichte van klager onredelijk en onbillijk.

Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagrechtter zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. De beroepscommissie zal aan klager, vanwege het door hem geleden ongemak, een tegemoetkoming toekennen van € 25,=.

Zaaknummer:

13/1062/GA

Datum uitspraak:

25 juli 2013

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Bol, mr. A.T.
Kooyman, dr. M.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij de p.i.
Nieuwegein

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Pbw art. 45

Samenvatting:

Na wijziging huisregels mbt afmetingen radio's, overgangsregeling van onbepaalde duur gehanteerd. Klager heeft gerechtvaardigd kunnen aannemen dat hij zijn radio op cel mocht houden. Toepassing beleidswijziging ten opzichte van klager onredelijk. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie neemt als vaststaand aan dat klager zijn radio in de p.i. Amsterdam Over-Amstel heeft ingevoerd en dat hij deze radio na zijn overplaatsing naar de p.i. Nieuwegein in oktober 2011, in de p.i. Nieuwegein op cel mocht hebben. Klager heeft deze radio laten verzegelen en de radio is tijdens klagers detentie nooit uitgevoerd geweest.

In april 2012 heeft de directeur de huisregels van de p.i. Nieuwegein gewijzigd. Uit bijlage 1 van de gewijzigde huisregels blijkt dat het gedetineerden in de p.i. Nieuwegein is toegestaan een radio op cel te hebben, mits die radio niet groter is dan 50x40x40 cm. Vast staat dat klagers radio groter is dan wat is toegestaan.

Na de wijziging van de huisregels in april 2012 heeft de directeur een overgangsregeling gehanteerd, die erop neerkomt dat gedetineerden die ten tijde van de wijziging van de huisregels reeds in de inrichting verbleven en een radio met grotere afmetingen dan 50x40x40 cm op cel hadden, deze radio op cel mochten houden. Deze niet op schrift gestelde overgangsregeling was van onbepaalde duur. Klager heeft daarom gerechtvaardigd kunnen aannemen dat de

nieuwe regels niet voor zijn radio zouden gelden en dat het hem was toegestaan zijn radio op cel te houden voor de duur van zijn verblijf in de inrichting. De directeur heeft desgevraagd ter zitting verklaard dat het aanvankelijk inderdaad de bedoeling was dat de reeds aanwezige en te grote radio's slechts door het vertrek van hun eigenaars de inrichting zouden verlaten. Aan dit beleid is echter begin februari 2013 een einde gekomen. Op dat moment is besloten dat alle radio's die niet voldoen aan de eisen die zijn gesteld in de huisregels per 14 februari 2013 niet meer in de inrichting zijn toegestaan. De toepassing van een dergelijke beleidswijziging – waarvan de noodzaak ten aanzien van klager onvoldoende is gebleken – is naar het oordeel van de beroepscommissie in het licht van het vorenstaande ten opzichte van klager onredelijk en onbillijk.

Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagrechtster zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. De beroepscommissie zal aan klager, vanwege het door hem geleden ongemak, een tegemoetkoming toekennen van € 25,=.

Zaaknummer:

13/1144/GATm13/1246/GA en 13/1249/GA tm 13/1252/GA

Datum uitspraak:

24 juli 2013

Beroepscommissie:

Vegter, mr. P.C.
Holten, mr. A. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Taverne, C. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Grave

Trefwoorden:

Telefoon; Urineonderzoek

Artikelen:

Regeling urinecontrole penitentiaire inrichtingen art. 3, 6
Pbw art. 30

Samenvatting:

Niet gebleken dat urinecontrole is afgenomen in strijd met de Regeling. Beroep ongegrond. Klagers medische gegevens hadden niet bij de medische dienst mogen worden opgevraagd tbv het vermelden van klagers medische gegevens op het aanvraagformulier uc. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming. Gedetineerde dient slechts kosten van herhalingsonderzoek te betalen en niet bijkomende kosten die inrichting moet maken om het onderzoek te administreren. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

Hetgeen in beroep is aangevoerd als vermeld onder a., c., g., h. en i. kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

b.

Tegen een algemene in de inrichting geldende regel staat geen beklag open, tenzij deze regel in strijd is met een hogere regelgeving. Ter beoordeling van de beroepscommissie is de vraag of de wijze waarop de urinecontrole in de inrichting wordt afgenomen door gebruik te maken van een systeem waarbij de urine vacuüm in de buizen wordt gezogen overeenstemt

met de in artikel 3, vijfde lid, van de Regeling beschreven procedure. Uit de door de directeur beschreven procedure komt naar voren dat deze conform de Regeling plaatsvindt. Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

d.

Het beklag richt zich tegen een algemeen in de inrichting geldende praktijk om medisch personeel niet te belasten met de urinecontrole. Nu deze algemene praktijk niet in strijd is met de Pbw of enige andere regeling zal de beroepscommissie klager alsnog niet-ontvankelijk in zijn beklag verklaren.

e.

Uit artikel 3, zesde lid, van de Regeling blijkt dat op het aanvraagformulier het medicatiegebruik van de gedetineerde vermeld dient te worden. Uit artikel 3, zevende lid, van de Regeling blijkt dat zowel de gedetineerde als het personeelslid een handtekening op het aanvraagformulier moet plaatsen, ter bevestiging dat de procedure correct is verlopen. Uit de stukken blijkt dat klager weigerde om het aanvraagformulier urinecontrole te ondertekenen omdat hij de procedure fraude gevoelig vond. Tevens is onomstreden dat klager geen toestemming heeft gegeven om zijn medische gegevens op het aanvraagformulier te zetten. Gelet op het voorgaande is de beroepscommissie van oordeel dat klagers medische gegevens niet bij de medische dienst hadden mogen worden opgevraagd. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd. Het beklag zal gegrond

worden verklaard. De beroepscommissie ziet geen aanleiding voor toekenning van een tegemoetkoming aan klager.

f.

Op grond van artikel 6, tweede lid, van de Regeling betaalt een gedetineerde de kosten van een herhalingsonderzoek. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling die op dit punt niet nader is toegelicht, oordeelt de beroepscommissie dat het om de kosten van het onderzoek zelf gaat en niet om bijkomende kosten die de inrichting kennelijk moet maken om dat onderzoek zelf binnen de inrichting te administreren. Het beroep zal gegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd. Het beklag zal gegrond worden verklaard. De beroepscommissie ziet geen aanleiding voor toekenning van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:

13/0805/GA

Datum uitspraak:

24 juli 2013

Beroepscommissie:

Bartelds, mr. J.I.M.W.

Boone, mr. M.

Pattijn MSM, J.M.L.

Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Vught

Trefwoorden:

Arbeid en werkzaamheden; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 22, 47

Samenvatting:

Aard van detentie van op BPG verblijvende gedetineerden verzet zich niet tegen aanbieden van arbeid. Regel dat gedetineerden op BPG nooit arbeid wordt aangeboden in strijd met wet. Directeur had moeten afwegen of specifieke detentiesituatie van klager zich tegen het aanbieden van arbeid aan klager verzet. Niet aanbieden arbeid aan klager onredelijk. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

Allereerst staat ter beoordeling de vraag of het generaal niet aanbieden van arbeid aan de gedetineerden die verblijven op de BPG in strijd is met hogere wet- en/of regelgeving.

Ingevolge artikel 47, eerste lid, van de Pbw heeft de gedetineerde recht op deelname aan de in de inrichting beschikbare arbeid. In het tweede lid van artikel 47 van de Pbw is bepaald dat de directeur zorg draagt voor de beschikbaarheid van arbeid voor de gedetineerden, voor zover de aard van de detentie zich daar niet tegen verzet. Uit de Memorie van Toelichting (p. 64 e.v.) (MvT) bij de Pbw volgt – kort en samengevat weergegeven – dat deelname aan arbeid door de gedetineerden een wezenlijke bijdrage kan leveren aan het bereiken van de detentiedoelen, waaronder het voorbereiden van de gedetineerden op hun terugkeer in de vrije maatschappij. Arbeid wordt in de MvT aangemerkt als een bindend en vormend element van detentie. Voorts staat in de MvT het volgende: "Aan gedetineerden zal de mogelijkheid worden geboden door getoonde inzet en kwaliteiten hoger gekwalificeerde arbeid te verdienen dan de eenvoudige arbeid die vertrekpunt vormt voor alle (tot vrijheidsstraf) veroordeelde gedetineerden."

Uit voormeld artikel 47 blijkt dat gedetineerden recht hebben op deelname aan arbeid en dat de directeur in beginsel de verplichting heeft (geschikte) arbeid aan de gedetineerden beschikbaar te stellen. De directeur behoeft slechts niet in arbeid te voorzien indien de aard van de detentie van de gedetineerde(n) zich tegen het verrichten van arbeid verzet. In de Pbw noch in de toelichting daarop wordt voorzien in een basis voor een algemene uitzondering op deze verplichting van de directeur te voorzien in arbeid. Eveneens bevat de Pbw en de MvT geen grondslag om het recht op deelname aan arbeid categoriaal voor bepaalde groepen gedetineerden of afdelingen uit te sluiten. Integendeel, uit de MvT blijkt dat uitgangspunt is dat alle (tot vrijheidsstraf) veroordeelde gedetineerden deelnemen aan (eenvoudige) arbeid.

Uit de productspecificatie beheersproblematiese gedetineerden (van 18 oktober 2011) blijkt weliswaar dat arbeid op de BPG geen prioriteit heeft, maar niet dat de aard van de detentie zich verzet tegen het verrichten van arbeid door gedetineerden die verblijven op de BPG. De directeur heeft ook geen inhoudelijke argumenten aangevoerd op grond waarvan zou moeten worden aangenomen dat de aard van de detentie van op de BPG verblijvende gedetineerden zich verzet tegen het aanbieden van werk. De beroepscommissie verwerpt dan ook het daartoe strekkende standpunt van de directie. Gedetineerden die verblijven op de BPG hebben in beginsel aldus het recht op deelname aan arbeid en de directeur dient te voorzien in (geschikte) arbeid (bijvoorbeeld individuele arbeid in de verblijfsruimte). Mitsdien is de in de inrichting gehanteerde (huis)regel dat gedetineerden op de BPG nimmer arbeid wordt aangeboden in strijd

met de Pbw, meer in het bijzonder met artikel 47, eerste en tweede lid, van de Pbw.

Het voorgaande betekent niet dat de directeur altijd aan elke gedetineerde op de BPG arbeid moet aanbieden. Telkens zal een individuele beoordeling en afweging gemaakt moeten worden of de specifieke detentiesituatie van de betreffende gedetineerde er aan in de weg staat dat arbeid wordt aangeboden. De beroepscommissie neemt in dit verband als vaststaand aan dat klager meermalen heeft verzocht om arbeid te mogen verrichten, maar dat dit verzoek is afgewezen. Van feiten en omstandigheden waaruit blijkt dat de aard van de specifieke detentiesituatie van klager zich tegen het verrichten van (alle) arbeid zou verzetten is de beroepscommissie niet gebleken. Er was derhalve, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, geen reden klager geen arbeid, bijvoorbeeld in zijn verblijfsruimte, aan te bieden. De directeur heeft ter zitting aangevoerd dat klager geen arbeid heeft kunnen verrichten, omdat er geen arbeid voorhanden was. Het is de beroepscommissie onvoldoende gebleken dat er geen geschikte arbeid voorhanden was. Verder is niet duidelijk gemaakt welke activiteiten door de directeur zijn ondernomen om ervoor te zorgen dat er (geschikte) arbeid voor klager beschikbaar was. De conclusie moet dan ook luiden dat de directeur in het individuele geval van klager in redelijkheid niet tot zijn beslissing kon komen.

Het voorgaande leidt ertoe de beroepscommissie het beroep gegrond zal verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie zal vernietigen en het beklag alsnog gegrond zal verklaren.

Weliswaar is aan klager wekelijks een volledige loonvervangende financiële tegemoetkoming verstrekt, desalniettemin ziet de beroepscommissie reden klager een tegemoetkoming toe te kennen. Immers, klager is ten onrechte niet in de gelegenheid gesteld arbeid te verrichten en daarvan heeft hij, zoals hij ook heeft aangevoerd, ongemak ondervonden. De beroepscommissie zal de hoogte van de tegemoetkoming, rekening houdend met het feit dat klager wekelijks een bedrag van € 15,40 heeft ontvangen, vaststellen op € 25,=.

De beroepscommissie is ten overvloede van oordeel dat het regime van de BPG eveneens geen detentievorm is die zich naar zijn aard tegen het verrichten van (alle vormen van) groepsarbeid verzet.

In artikel 22, eerste lid, van de Pbw is bepaald dat gedetineerden in een individueel regime – op de BPG geldt ten aanzien van alle gedetineerden een individueel regime – in de gelegenheid worden gesteld aan activiteiten deel te nemen. Arbeid dient te worden aangemerkt als een activiteit als bedoeld in bovengenoemd artikel. Uit de MvT bij de Pbw (p. 41 e.v.) blijkt dat het kenmerk van een individueel regime is dat eventueel per dag kan worden bepaald of en in welke mate een gedetineerde aan gemeenschappelijke activiteiten kan deelnemen. Indien een gedetineerde ongeschikt wordt geacht deel te nemen aan gemeenschappelijke activiteiten, heeft hij wel recht op individuele deelname hieraan. De directeur moet aldus telkens afwegen of een gedetineerde geschikt is om deel te nemen aan gemeenschappelijke activiteiten – waaronder de arbeid. Gelet op het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat een algemene regel die bij voorbaat elke vorm van deelname aan groepsarbeid voor alle gedetineerden op de

BPG uitsluit, in strijd is met de Pbw, meer in het bijzonder met de (strekking) van artikel 22, eerste lid, en artikel 47, eerste en tweede lid, van de Pbw.

Zaaknummer:

13/1161/GA

Datum uitspraak:

23 juli 2013

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Boelens, drs. R.K.
Schagen, J.
Lispet, mr. I. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Veenhuizen,
locatie Esserheem

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen procedureel;
Ordemaatregel procedureel

Artikelen:

Pbw 23 , 51

Samenvatting:

Ordemaatregel opgelegd wegens niet opvolgen van opdracht van personeel om mee te werken aan overplaatsing naar andere afdeling. Nu in beslissing staat dat het gedrag van klager onverenigbaar is met de orde of de veiligheid in de inrichting is inhoudelijk sprake van een disciplinaire straf. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 30,=.

Rechtsoverwegingen:

Disciplinaire straffen kunnen door de directeur worden opgelegd wegens feiten die onverenigbaar zijn met de orde of de veiligheid in de inrichting, ingevolge artikel

51 van de Pbw. Ordemaatregelen kunnen worden opgelegd indien dit in het belang is van de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting, ingevolge artikel 23 van de Pbw.

In onderhavig geval heeft de directeur klager een ordemaatregel van 14 dagen opgelegd wegens het niet opvolgen van een opdracht van het personeel om mee te werken aan een overplaatsing naar een andere afdeling. Totdat klager bereid is naar de hem aangeboden cel te gaan, verblijft hij in afzondering. De beslissing luidt verder dat het gedrag van klager onverenigbaar is met de orde of de veiligheid in de inrichting. Nu in deze beslissing een feit wordt vermeld dat onverenigbaar is met de orde of de veiligheid in de inrichting, is inhoudelijk sprake van de oplegging van een disciplinaire straf.

Deze ordemaatregel voldoet derhalve niet aan de daaraan door de Pbw gestelde eisen. Het beroep zal gegrond te worden verklaard.

Zaaknummer:

13/1041/GA

Datum uitspraak:

22 juli 2013

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Pattijn MSM, J.M.L.
Schagen, J.
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Torentijd te
Middelburg

Trefwoorden:

arbeidsloon; Plaatsing/overplaatsing intern;
Arbeid en werkzaamheden

Artikelen:

Pbw art. 16 ,47

Samenvatting:

Bij interne overplaatsing dient wens van gedetineerde om deel te kunnen blijven nemen aan arbeid te worden betrokken en moet hij over mogelijke gevolgen van die overplaatsing tijdig worden geïnformeerd. Van een en ander is niet gebleken. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 40,=

Rechtsoverwegingen:

Als onweersproken kan worden vastgesteld dat klager door een interne overplaatsing naar de afdeling Zuid 2 gedurende drie weken niet (meer) heeft kunnen deelnemen aan de arbeid, gedurende die tijd op de wachtlijst voor de arbeid heeft gestaan en tijdens de voor de arbeid bestemde tijd is ingesloten. Voorts is niet weersproken dat klager niet (tijdig) is geïnformeerd over de gevolgen die een interne overplaatsing kon hebben voor zijn deelname aan de arbeid. Om dit soort onwenselijke gevolgen van een interne overplaatsing te voorkomen, mag van de directeur een bijzondere inspanning worden verlangd om de gedetineerde in staat te stellen deelname aan de arbeid te continueren. Dit houdt in dat de wens deel te nemen aan de arbeid wordt betrokken bij de beslissing tot overplaatsing en dat de gedetineerde over de mogelijke gevolgen van een overplaatsing tijdig wordt geïnformeerd. Nu van een en ander niet is gebleken moet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing van de directeur onvoldoende zorgvuldig tot stand is gekomen. De uitspraak van de beklagcommissie kan daarom niet in stand blijven en het beklag dient alsnog gegrond te worden verklaard.

De beroepscommissie acht in dit geval

termen aanwezig voor het vaststellen van een tegemoetkoming. Bij de bepaling van de hoogte daarvan houdt zij rekening met enerzijds het door klager gemiste arbeidsloon in vergelijking met het hem verstrekte wachtgeld en anderzijds met de omstandigheid dat klager gedurende drie weken is ingesloten tijdens de voor de arbeid bestemde tijd. De hoogte van de tegemoetkoming zal daarom worden vastgesteld op € 40,=.

Zaaknummer:

13/1589/GA

Datum uitspraak:

22 juli 2013

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Boelens, drs. R.K.
Schagen, J.
Lispert, mr. I. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij dep.i.
Veenhuizen, locaties Norgerhaven en
Bankenbosch

Trefwoorden:

Telefoon; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Pbw art. 39 lid 1

Samenvatting:

Nu klager heeft aangevoerd dat zijn recht om ongestoord te kunnen telefoneren is geschonden en ook zijn privacy niet is gewaarborgd, is sprake van een beklagwaardige beslissing. Voldoende voorzieningen getroffen om te bewerkstelligen dat gedetineerden met

behoud van (zoveel mogelijk) privacy in de inrichting kunnen telefoneren. Klager alsnog ontvankelijk in beklag, beklag ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 39, eerste lid, van de Pbw heeft de gedetineerde het recht ten minste eenmaal per week op in de huisregels vastgestelde tijden en plaatsen en met behulp van een daartoe aangewezen toestel gedurende tien minuten een of meer telefoongesprekken te voeren met personen buiten de inrichting. De directeur dient ervoor te zorgen dat gedetineerden van dit recht om te telefoneren gebruik kunnen maken, op een wijze waarbij hun recht op privacy – zoveel als redelijkerwijs mogelijk – wordt gewaarborgd. Nu klager heeft aangevoerd dat zijn recht om ongestoord te kunnen telefoneren is geschonden en ook zijn privacy niet is gewaarborgd, is sprake van een beklagwaardige beslissing, zodat klager in zijn beklag had dienen te worden ontvangen. Het beroep zal in zoverre gegrond worden verklaard en klager zal worden ontvangen in zijn beklag. In de locatie Norgerhaven wordt gebruik gemaakt van telefoons waarover een kap hangt, waardoor een gedetineerde tijdens het telefoneren gedeeltelijk wordt afgeschermd van de afdeling. Verder hangen er dergelijke toestellen met kappen in verschillende ruimtes. Gelet op het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat de directeur voldoende voorzieningen heeft getroffen om te bewerkstelligen dat gedetineerden, onder wie klager, met behoud van (zoveel mogelijk) privacy in de inrichting kunnen telefoneren. Opgemerkt wordt dat de directeur ter zitting desgevraagd heeft aangegeven de mogelijkheden te willen bekijken een lijn of cirkel bij de telefoon aan te brengen, zodat

medegedetineerden en personeel kunnen zien hoeveel afstand zij moeten bewaren teneinde zoveel mogelijk de privacy van de beller te garanderen. Het beklag wordt daarom ongegrond verklaard.

Zaaknummer:

13/0155/GA

Datum uitspraak:

17 juli 2013

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Boelens, drs. R.K.
Mulders, M.J.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Zwolle Zuid 1

Trefwoorden:

Bezoek; Urineonderzoek; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Pbw art. 30
Drugsonthoudingsbeleid punt 12
Gedetineerde informatie BZT

Samenvatting:

Het in de p.i. gehanteerde beleid om standaard na ieder bezoek zonder toezicht de gedetineerde een urinecontrole af te nemen zonder dat individuele afweging plaatsvindt, strookt niet met dwingende bepaling van Pbw en overige in p.i. gehanteerde beleid en regelgeving en is onverbindend. Beroep gegrond tegemoetkoming € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

Voor zover klager heeft bedoeld tevens

beroep in te stellen tegen visitatie na BZT kan de beroepscommissie klager niet in het beroep ontvangen nu dit onderwerp geen deel uitmaakt van het beklag.

Door klager is gesteld en door de directeur is ter zitting van de beroepscommissie bevestigd dat standaard na elk BZT een urinecontrole wordt afgenomen.

Artikel 30, eerste lid, van de Pbw bepaalt dat de directeur, indien dit noodzakelijk is in het belang van de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting een gedetineerde kan verplichten om urine af te staan ten behoeve van een onderzoek van die urine op gedragsbeïnvloedende middelen.

Uit punt 12 van het Drugsonthoudingsbeleid volgt dat het afnemen van een urinecontrole verplicht kan worden na bezoek zonder toezicht.

In de in de inrichting gehanteerde 'Gedetineerde informatie BZT' is niet terug te vinden dat urinecontrole plaatsvindt na BZT.

De beroepscommissie is van oordeel dat het in de inrichting gehanteerde beleid om standaard na ieder BZT de gedetineerde een urinecontrole af te nemen zonder dat een individuele afweging plaatsvindt, niet strookt met de dwingende bepaling van de Pbw en het overig in de inrichting gehanteerde beleid, dan wel de in de inrichting gehanteerde regelgeving en derhalve onverbindend is.

De beroepscommissie zal gelet op het bovenstaande het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Zij kent aan klager een tegemoetkoming toe van € 25,=.

Zaaknummer:

13/0708/GA

Datum uitspraak:

17 juli 2013

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Boelens, drs. R.K.
Mulders, M.J.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Hoogeveen

Trefwoorden:

Arbeid en werkzaamheden; Ordemaatregel
uitsluiting deelname activiteiten

Artikelen:

Awb art. 1:6
Pbw art. 23

Samenvatting:

Uitsluiting arbeid door arbeidsmedewerker voldoet niet aan in Pbw gestelde eisen, maar beklag is hiertegen niet gericht. Insluiting in verblijfsruimte tijdens arbeid, waar klager niet aan deelnam, door p.i.w.'er rechtmatig.

Rechtsoverwegingen:

Door de raadvrouw is verwezen naar artikelen van de Awb. Uit artikel 1:6 Awb en de Memorie van toelichting op de Pbw, volgt evenwel dat de Awb niet van toepassing is in penitentiaire inrichtingen.

Met betrekking tot a:
Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve op dit punt ongegrond worden

verklaard.

Met betrekking tot b:
Uit de mededeling van de arbeidsmedewerker van 15 oktober 2012 volgt dat zij klager op 16 oktober 2013 in de gelegenheid heeft gesteld om na te denken over zijn participatie aan de arbeid en dat zij de daarop volgende dag een antwoord van hem wilde ontvangen. Daarmee werd klager uitgesloten van deelname aan de arbeid. Een dergelijke bevoegdheid komt een medewerker toe indien is voldaan aan het bepaalde in artikel 23, eerste lid, aanhef en onder a of b, Pbw, en onverwijld tenuitvoerlegging van de uitsluiting geboden is. De directeur dient daarvan vervolgens onverwijld op de hoogte gesteld te worden. Van een en ander is evenwel niet gebleken. De beslissing van de arbeidsmedewerker voldoet daarmee dus niet aan de daaraan door de Pbw gestelde eisen.

Klager, wiens klacht zich overigens niet richt tegen deze uitsluiting, is, toen hij zich op 16 oktober 2012 op de afdeling bevond door een p.i.w.'er ingesloten in de eigen verblijfsruimte, omdat hij op dat tijdstip volgens de p.i.w.'er, kennelijk niet op de hoogte van de beslissing van de arbeidsmedewerker, op de arbeidszaal had moeten zijn. Indien gedetineerden niet deelnemen aan de arbeid, wat daar ook de redenen voor mogen zijn, moeten zij gedurende de arbeidstijd verblijven op de eigen cel. Derhalve dient de insluiting door de piw'er als rechtmatig te worden aangemerkt. De beroepscommissie zal dan ook de klacht op dit punt ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie bevestigen met wijziging van de gronden.

Zaaknummer:

13/1403/GA

Datum uitspraak:

17 juli 2013

Beroepscommissie:

Bartelds, mr. J.I.M.W.
Kalmthout, prof.dr. A.M. van
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Koster, mr. M.L. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie De
Karelskamp te Almelo

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen procedureel;
Disciplinaire straffen aanleiding; Arbeid en
werkzaamheden; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 50, 51, 52, 57, 58

Samenvatting:

Disciplinaire straf wegens ontslag bij
werkgever. Schriftelijke mededeling niet
onverwijld uitgereikt. Nu verklaring van
werkgever ontbreekt is onvoldoende
aannemelijk dat klager werk onvoldoende
heeft uitgevoerd, met minachting heeft
gereageerd en zich bedreigend heeft
opgesteld. Beroep gegrond. Toekenning
tegemoetkoming van € 52,50.

Rechtsoverwegingen:

Uit de mededeling van 9 januari 2013 van
het afdelingshoofd volgt dat klager naar
aanleiding van het ontslag is gehoord
en heeft verklaard dat het klopt dat hij
regelmatig belde tijdens zijn werk, maar hij
daar niet eerder op is aangesproken door de
werkgever. Klager beaamde dat hij wist dat

bellen tijdens het werk niet is toegestaan
en hij heeft zijn verontschuldigen
aangeboden. Verder volgt uit de mededeling
dat klager heeft aangegeven dat hij zich er
iets bij kon voorstellen dat zijn werkgever
zich bij het exitgesprek bedreigd heeft
gevoeld aangezien hij lang en groot is en
met gebaren praat en het volume in het
gesprek hoger is geweest. Klager heeft
aangegeven dat het niet zijn bedoeling is
geweest om dreigend over te komen. Hij
wilde hiervoor zijn excuses aanbieden.
Verder is in de mededeling vermeld dat
klager in afwachting van herselectie op
maatregel in het h.v.b. wordt geplaatst.

Uit het schriftelijke verslag van 9 januari
2013 volgt dat de opsteller van dat verslag
is gebeld door een vertegenwoordiger van
het bedrijf waar klager te werk was gesteld.
Klager is weggestuurd bij de werkgever,
omdat hij zijn werk niet deed, belde onder
het werk en hij met minachting reageerde
op diverse aansporingen om aan het werk te
gaan. Toen hij te horen kreeg dat hij moest
vertrekken wilde hij in discussie en wel
op een zodanige wijze dat de betreffende
medewerkster zich bedreigd voelde.

De beroepscommissie heeft bij brief van
12 juni 2013 de directeur verzocht een
verklaring van klagers voormalig werkgever
over te leggen waarin de werkgever een
relaas geeft van de feiten ten aanzien van
het ontslag van klager. De directeur heeft op
20 juni 2013 schriftelijk bericht dat hij moet
volstaan met de weergave van de feiten
zoals weergegeven door het personeel,
omdat dit, gelet op de (zakelijke) relatie met
de werkgever, het hoogst haalbare is.

De beroepscommissie overweegt als volgt.
De schriftelijke mededeling is na 42 uur aan
klager uitgereikt. De beroepscommissie is

van oordeel dat "onverwijld" als bedoeld in artikel 58, eerste lid, van de Pbw "in beginsel binnen 24 uur" betekent. Behoudens bijzondere omstandigheden moet deze termijn voldoende worden geacht om de schriftelijke mededeling te kunnen uitreiken. De beroepscommissie is van oordeel dat een directeurswisseling niet als een dergelijke bijzondere omstandigheid kan worden aangemerkt. Verder is niet gebleken dat klager de externe tenuitvoerlegging van de straf in het h.v.b. schriftelijk is medegedeeld, terwijl dit ingevolge artikel 52, eerste lid, in samenhang gelezen met artikel 57, eerste lid en onder j. en artikel 58, eerste lid, van de Pbw is vereist.

Inhoudelijk overweegt de beroepscommissie als volgt. Uit de stukken blijkt niet waaruit het bedreigende gedrag van klager bestond. Voorts heeft klager in beklag gemotiveerd weersproken dat hij zou hebben toegegeven dat hij regelmatig belde tijdens zijn werk. Volgens klager gebruikte hij zijn telefoon alleen voor de radio-functie. Verder heeft klager in beklag aangegeven dat hij niet eerder op zijn gedrag is aangesproken. Nu klager hetgeen is vermeld in het schriftelijke verslag en de mededeling gemotiveerd heeft weersproken en een verklaring van de werkgever ontbreekt, is de beroepscommissie van oordeel dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat klager zijn werk niet naar behoren heeft uitgevoerd, met minachting heeft gereageerd toen hij hierop werd aangesproken en zich bedreigend heeft opgesteld. De beslissing tot oplegging van de disciplinaire straf dient dan ook als onredelijk en onbillijk te worden aangemerkt.

Gelet op het bovenstaande zal het beroep gegrond worden verklaard en de uitspraak

van de beklagcommissie worden vernietigd. De beroepscommissie acht het toekennen van een tegemoetkoming aangewezen. Het toekennen van een tegemoetkoming is primair bedoeld voor het door klager ondervonden ongemak. Indien er sprake is van schade en die schade is eenvoudig vast te stellen, dan is er aanleiding schadevergoedingsaspecten te betrekken bij de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming. In het onderhavige geval is niet eenvoudig vast te stellen of en in hoeverre klager schade heeft geleden. De beroepscommissie zal de tegemoetkoming daarom vaststellen op € 52,50.

Zaaknummer:

13/1229/GA

Datum uitspraak:

16 juli 2013

Beroepscommissie:

Bartelds, mr. J.I.M.W.
Kalmthout, prof.dr. A.M. van
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Koster, mr. M.L. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Zoetermeer

Trefwoorden:

Cameratoezicht; Disciplinaire straffen aanleiding; Ordemaatregel aanleiding; Ordemaatregel afzondering; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 23, 24, 24a, 58; Regeling straf- en afzonderingscel penitentiaire inrichting art. 33

Samenvatting:

Beroep t.a.v. disciplinaire straf ongegrond. Wat betreft beslissing ordemaatregel van afzondering en cameratoepassing is sprake van verschillende gebreken. Maatregel heeft één dag te lang geduurd, mededeling niet onverwijld uitgereikt, personeel heeft beslist tot toepassing cameratoezicht en van tevoren is geen arts/gedragsdeskundige geraadpleegd. Beroep in zoverre gegrond en tegemoetkoming van €50.

Rechtsoverwegingen:

Hetgeen in beroep ten aanzien van onderdeel a. van het beklag is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Ten aanzien van onderdeel b. overweegt de beroepscommissie als volgt. Ingevolge artikel 24, eerste lid, van de Pbw is de directeur bevoegd een gedetineerde in afzondering te plaatsen op de gronden als genoemd in artikel 23, eerste lid, van de Pbw. In artikel 24a van de Pbw en artikel 33 van de Regeling straf- en afzonderingscel penitentiaire inrichting (de Regeling) is vermeld dat de directeur, indien dit ter bescherming van de geestelijke of lichamelijke toestand van de gedetineerde noodzakelijk is, kan bepalen dat de gedetineerde die in een afzonderingscel verblijft, dag en nacht door een camera wordt geobserveerd. Alvorens hij hiertoe beslist dient de directeur het advies in te winnen van een gedragsdeskundige onderscheidenlijk de inrichtingsarts, tenzij dit advies niet kan worden afgewacht. Blijkens de toelichting op artikel 33 van de Regeling is de beslissing om een gedetineerde continu onder cameratoezicht

te plaatsen voorbehouden aan de directeur.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting volgt dat aan klager kennelijk reeds op 20 november 2012 een ordemaatregel van plaatsing in afzondering voor de duur van veertien dagen met cameratoezicht is opgelegd, terwijl in de schriftelijke mededeling is vermeld dat de maatregel met ingang van 21 november 2012 is opgelegd. De beroepscommissie stelt vast dat de ordemaatregel als gevolg hiervan één dag te lang heeft geduurd. Bovendien betekent dit dat de schriftelijke mededeling niet, zoals op grond van artikel 58 van de Pbw is vereist, onverwijld is uitgereikt aan klager. Voorts is gebleken dat het personeel heeft beslist tot toepassing van cameratoezicht, terwijl blijkens de toelichting op artikel 33 van de Regeling slechts de directeur bevoegd is een dergelijke beslissing te nemen. Bovendien had de directeur op grond van het tweede lid van artikel 24a van de Pbw een arts of gedragskundige dienen te raadplegen alvorens tot toepassing van cameratoezicht kon worden overgaan, hetgeen evenmin is gebeurd.

Gelet op bovengenoemde gebreken zal het beroep ten aanzien van onderdeel b. dan ook gegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie worden vernietigd. Het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. Aan klager zal een tegemoetkoming worden toegekend van € 50,=.

Zaaknummer:

13/1173/GA

Datum uitspraak:

10 juli 2013

Beroepscommissie:

Bartelds, mr. J.I.M.W.
Kalmthout, prof.dr. A.M. van
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Koster, mr. M.L. (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie bij de p.i. Krimpen aan den
IJssel

Trefwoorden:

Bezoek

Artikelen:

Pbw art. 38

Samenvatting:

De wet, noch de Regeling model huisregels kent een generieke regel die inhoudt dat een gedetineerde na oplegging van een disciplinaire straf gedurende een bepaalde periode niet in aanmerking komt voor BZT. Voor het na oplegging van een disciplinaire straf standaard uitsluiten van BZT voor een bepaalde periode bestaat geen wettelijke grondslag. Directeur dient een individuele belangenafweging te maken waarbij het gedrag van de gedetineerde kan worden betrokken. Beroep directeur ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

In de huisregels van de p.i. Krimpen aan den IJssel is onder 3.8.1.2, voor zover hier van belang, het volgende vermeld: "Indien u een disciplinaire straf heeft opgelegd gekregen met betrekking tot drugsgebruik/bezit/handel of invoer dan kunt u drie maanden geen aanspraak maken op BZT. Heef u binnen twee maanden voor het aangevraagde BZT een disciplinaire straf opgelegd gekregen dan zal de aanvraag worden afgewezen of het eerstvolgende BZT worden geannuleerd. Tevens zal

na een disciplinaire straf met betrekking tot drugsgebruik/bezit/handel of invoer drie maanden geen tweede regulier bezoekmoment plaatsvinden. Indien u een overige disciplinaire straf heeft opgelegd gekregen, kunt u twee maanden geen aanspraak maken op BZT. Het vervallen van het BZT heeft echter geen gevolgen voor het reguliere bezoek. U behoudt het recht gedurende één uur per week, op de in de huisregels vastgestelde tijden en plaatsen bezoek te ontvangen. Het afdelingshoofd beslist namens de directeur over het toekennen of intrekken van BZT. Het afdelingshoofd kan onder bepaalde omstandigheden een uitzondering maken."

In artikel 3.8.1. van de Regeling model huisregels penitentiaire inrichtingen (d.d. 24 juli 1998, kenmerk 705050/98/DJI) is de regeling voor persoonlijk bezoek in de inrichting opgenomen. Hetgeen in genoemd artikel 3.8.1. is vermeld over BZT is dwingend voorgeschreven voor de inrichtingen waar het recht op BZT van toepassing is. In dat artikel is onder meer bepaald dat de directeur beslist of het BZT wordt toegestaan en dat hij beslist over de duur van het BZT.

Aan klager is op 7 december 2012 een disciplinaire straf van drie dagen opsluiting in een andere verblijfsruimte dan een strafcel opgelegd omdat zijn gedrag op de arbeid te wensen over liet en hij hiervoor herhaaldelijk was gewaarschuwd. Als gevolg van deze disciplinaire straf kon klager twee maanden geen aanspraak maken op BZT. De beroepscommissie overweegt ten aanzien daarvan als volgt. In artikel 51, eerste lid, van de Pbw zijn de disciplinaire straffen vermeld die de directeur kan opleggen. Die opsomming is limitatief. De ontzegging van BZT gedurende een

bepaalde periode valt hier niet onder en kan dan ook niet worden aangemerkt als een disciplinaire straf. Voorts kent de wet, noch de Regeling model huisregels penitentiare inrichtingen een generieke regel die inhoudt dat een gedetineerde na oplegging van een disciplinaire straf gedurende een bepaalde periode niet in aanmerking komt voor BZT zodat voor het, na oplegging van een disciplinaire straf, standaard uitsluiten van BZT voor een bepaalde periode geen wettelijke grondslag bestaat. De directeur dient bij de beslissing of het BZT van een gedetineerde wordt toegestaan als bedoeld in artikel 3.8.1. van de Regeling model huisregels penitentiare inrichtingen dan ook steeds een individuele belangenafweging te maken, waarbij het gedrag van de betreffende gedetineerde kan worden betrokken. Nu van een dergelijke belangenafweging ten aanzien van klager niet is gebleken, is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing van de directeur als onredelijk en onbillijk dient te worden aangemerkt. Het beroep van de directeur zal ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal worden bevestigd met wijziging van gronden.

Nu klager geen beroep heeft ingesteld tegen de uitspraak van de beklagcommissie, kan de beroepscommissie klagers verzoek om toekenning van een tegemoetkoming niet honoreren. Ten overvloede overweegt de beroepscommissie dat zij het aan te bevelen acht klager een extra BZT toe te kennen.

Zaaknummer:
13/0351/GA

Datum uitspraak:
8 juli 2013

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Bol, mr. A.T.
Waarden, mr. A. van
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij het PPC locatie
Maastricht

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel

Artikelen:

Pbw art. 5, 43 en 48

Samenvatting:

Nu steeds meer noodzakelijke handelingen via het internet hun beslag krijgen, is het in beginsel een goede zaak als gedetineerden, met name vanuit het oogpunt van resocialisatie, op enigerlei wijze toegang zouden krijgen tot het internet. Dit standpunt wordt ook onderschreven door de Staatssecretaris. Het is wel noodzakelijk om daarvoor eerst een voor alle gedetineerden geldende regeling op te stellen. Daartoe is in een aantal inrichtingen een pilot gestart. Het PPC Maastricht maakt geen deel uit van deze pilot. In het geval van klager is de noodzaak voor internettoegang onvoldoende aannemelijk geworden..

Rechtsoverwegingen:

Door en namens klager is aangevoerd dat en waarom klager een belang heeft bij toegang tot het internet tijdens detentie. Gelet daarop kon klager, nu zijn klacht voldoende geïndividualiseerd is en ziet op een hem betreffende weigering van de directeur worden ontvangen in zijn beklag.

De beroepscommissie heeft eerder in bepaalde gevallen geoordeeld dat een

gedetineerde gebruik moet kunnen maken van een standalone-computer ter voorbereiding van de tegen hem lopende strafzaak of ten behoeve van door die gedetineerde te volgen onderwijs. Bij die beslissingen was de mogelijkheid van toegang tot het internet niet aan de orde. In de huidige tijd is er sprake van een groeiende behoefte bij gedetineerden om van een maatschappelijk relevant communicatiemiddel als het internet gebruik te kunnen maken. Steeds meer (noodzakelijke) handelingen kunnen of moeten via internet hun beslag krijgen. In beginsel zou het daarom een goede zaak zijn als gedetineerden, met name uit een oogpunt van resocialisatie op enigerlei wijze toegang kunnen hebben tot het internet. Dit standpunt wordt ook onderschreven door de Staatssecretaris in zijn brief aan de Tweede Kamer van 19 juni 2013 (TK 2012-2013, 24587 nr. 535). Alvorens die internettoegang binnen detentie mogelijk is, is het noodzakelijk om daarmee te experimenteren en, ingeval van een geslaagd experiment, om een voor alle gedetineerden geldende regeling op te stellen, zoals ook eerder met andere communicatiemiddelen als televisie en telefoon binnen de inrichtingen is gedaan. Met het oog op het voorgaande worden binnen de Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI) in de vorm van een pilot de mogelijkheden onderzocht om gedetineerden een (gecontroleerde) toegang tot internet aan te bieden. Daartoe wordt in een aantal inrichtingen, waartoe overigens het PPC locatie Maastricht niet behoort, gedetineerden een internettoegang aangeboden. Bij de huidige stand van zaken binnen het PPC locatie Maastricht zijn er geen mogelijkheden om klager toegang te bieden tot het internet. In deze fase van de verkenning van de mogelijkheden voor toegang tot internet in detentie is

er nog geen sprake van een recht van gedetineerden hierop, zoals is betoogd door de raadsman. Hoewel er op zich bijzondere omstandigheden kunnen zijn die een gecontroleerde toegang tot het internet wenselijk maken, is de noodzaak daarvoor in dit geval onvoldoende aannemelijk geworden. De directeur kon daarom in redelijkheid tot zijn beslissing komen. Hetgeen in beroep is aangevoerd kan daarom – voor zover een en ander is komen vast te staan – niet leiden tot een ander oordeel dan dat van de beklagcommissie. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

13/1312/GA

Datum uitspraak:

24 juni 2013

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Boone, mr. M.
Urbanus, mr. G.L.M.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Norgerhaven
te Veenhuizen

Trefwoorden:

Verlof algemeen

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting
art. 17

Samenvatting:

Zowel OM als directeur waren van oordeel dat verlof niet moest worden verleend. In dat geval is directeur, o.g.v. art. 17 lid 1

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting bevoegd over de eerste verlofaanvraag te beslissen. Directeur gelet op het tweede lid ook bevoegd om over tweede verlofaanvraag te beslissen. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beklagcommissie heeft het beklag voor zover dit is gericht tegen het feit dat klagers verlofaanvragen niet zijn doorgestuurd naar de selectiefunctionaris ongegrond verklaard en het beklag voor het overige gegrond verklaard. Nu tegen een gegrondverklaard beklag in de regel geen beroep open staat en uit het beroepschrift niet blijkt dat het beroep (eveneens) is gericht tegen de hoogte van de toegekende tegemoetkoming, staat in deze uitspraak slechts ter beoordeling de vraag of de directeur bevoegd was zelfstandig een beslissing te nemen omtrent de door klager ingediende verlofaanvragen.

Uitgangspunt van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (hierna: de Regeling) is dat de beslissing omtrent een algemeen verlof wordt genomen door de directeur van de inrichting waar de gedetineerde verblijft. Artikel 17, eerste lid, van de Regeling, luidt als volgt: 'De minister beslist over een eerste verzoek om algemeen verlof indien:

- a. het een gedetineerde betreft die al dan niet onherroepelijk is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf langer dan twee jaar of die veroordeeld is wegens een delict waarbij sprake was van een grote maatschappelijke onrust; zijn evenwel zowel het openbaar ministerie als de directeur van mening dat het verlof niet moet worden verleend, dan doet de directeur de aanvraag af;
- b. het openbaar ministerie, al dan niet verplicht geraadpleegd, anders dan de

directeur van mening is dat het verlof niet moet worden verleend.'

In het tweede lid van dit artikel is bepaald dat in alle overige gevallen de beslissing omtrent het verlenen van algemeen verlof door de directeur wordt genomen.

De directeur heeft twee verlofaanvragen van klager afgewezen.

Ten aanzien van de beslissing van 19 december 2012 waarbij de directeur klagers eerste verlofaanvraag heeft afgewezen overweegt de beroepscommissie het volgende. De directeur heeft voorafgaande aan zijn afwijzende beslissing met betrekking tot de eerste verlofaanvraag van klager het OM om advies gevraagd. Het OM heeft op 6 september 2012 laten weten dat zij op dat moment bezwaar had tegen verlofverlening aan klager, onder andere omdat er sprake is van een hoog recidiverisico en omdat niet gebleken is welke maatregelen zijn genomen om dit recidiverisico te beperken. Nu dus het OM – al dan niet op juiste gronden – negatief heeft geadviseerd ten aanzien van klagers verlofaanvraag en ook de directeur van mening was dat verlof niet moest worden verleend, was de directeur, gelet op hetgeen is bepaald in artikel 17, eerste lid, onder a, van de Regeling, bevoegd te beslissen over klagers eerste verlofaanvraag. De directeur heeft derhalve terecht de verlofaanvraag niet doorgestuurd naar de Staatssecretaris.

Ten aanzien van de beslissing van 30 januari 2013 waarbij de directeur klagers tweede verlofaanvraag heeft afgewezen overweegt de beroepscommissie het volgende. Gelet op hetgeen is bepaald in artikel 17, tweede lid, van de Regeling oordeelt de beroepscommissie dat de directeur bevoegd was om over klagers tweede verlofaanvraag te beslissen.

Gelet op het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie, voor zover daartegen beroep is ingesteld, met aanvulling van de gronden bevestigen.

Zaaknummer:

13/1779/GB

Datum uitspraak:

27 augustus 2013

Beroepscommissie:

Bartelds, mr. J.I.M.W.
Bol, mr. A.T.
Rutten, mr. M.A.G.
Karels, L.A.M. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern gelijk regime
ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of
longstay

Artikelen:

Pbw art. 18

Samenvatting:

Afwijzing verzoek overplaatsing naar bbi.
Indien gedetineerde uitsluitend vervangende
hechtenis ondergaat wegens een opgelegde
betalingsverplichting ter zake van ontneming
van wederrechtelijk verkregen voordeel
en deze vervangende hechtenis niet
aansluit op een gevangenisstraf, laat de
regelgeving geen ruimte voor toepassing
van detentiefasering. Beroep van klager
ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

4.1. Het enkele feit dat de
selectiefunctionaris mogelijk niet binnen
14 dagen na ontvangst van de uitspraak

van de beroepscommissie van 6 mei 2013
(zaak 13/818/GB) een nieuwe beslissing
zou hebben genomen (zeker is dit niet, nu
niet vastgesteld kan worden wanneer de
selectiefunctionaris precies de uitspraak
heeft ontvangen), maakt nog niet dat
daarom het beroep van klager gegrond zou
moeten worden verklaard, mede gezien
de geringe omvang van de mogelijke
termijnoverschrijding en het gegeven dat
gesteld noch gebleken is dat klager daardoor
enig nadeel heeft ondervonden.

4.2. Op grond van artikel 3 van de
Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing
van gedetineerden (de Regeling) komen
naast zelfmelders voor plaatsing in een
beperkt beveiligde inrichting in aanmerking
gedetineerden die een beperkt vlucht-
en maatschappelijk risico vormen, een
strafresistant hebben van maximaal
achttien maanden en beschikken over een
aanvaardbaar verlofadres.

4.3. In de toelichting op dit artikel (Strc.
12 september 2000, nr. 176, pagina 9)
staat dat bij de plaatsing in zeer beperkt
en beperkt beveiligde inrichtingen de
beoordeling of de gedetineerde geschikt
is tot terugkeer in de samenleving een
belangrijke rol speelt. Indicator bij de
beoordeling daarvan is of de gedetineerde
reeds eerder tijdens de huidige detentie
met goed resultaat bewegingsvrijheid
(onbegeleid) buiten de inrichting heeft
genoten (algemeen verlof, schorsing van de
preventieve hechtenis, incidenteel verlof,
strafonderbreking), alsmede of zich daarna
omstandigheden hebben voorgedaan die
aan deze indicator ernstig afbreuk doen.
Gelet op het open karakter van de inrichting
of afdeling spelen de aard, zwaarte en
achtergrond van het gepleegde delict en de
persoonlijkheid van de gedetineerde een rol

bij de beoordeling of betrokkene geschikt is voor plaatsing in een zeer beperkt of beperkt beveiligde inrichting of afdeling.

4.4. De beroepscommissie stelt vast dat klager tweemaal is veroordeeld tot betaling van een geldbedrag aan de staat ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel. De eerste veroordeling is onherroepelijk geworden voor de inwerkingtreding van de Wet aanpassing ontnemingswetgeving op 1 september 2003 (Stb. 2003, 202 en Stb. 2003, 321). Klagers tweede veroordeling tot betaling van een geldbedrag aan de staat ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel dateert van na de inwerkingtreding van de Wet aanpassing ontnemingswetgeving.

4.5. Klager ondergaat thans, in het kader van zijn eerste veroordeling, een vervangende hechtenis als bedoeld in artikel 24d (oud) van het WvSr. De eerste vraag die derhalve beantwoord dient te worden is of klager wel in aanmerking komt voor detentiefasering.

4.6. Gedetineerden komen ingevolge artikel 3, tweede lid, onder b van de Regeling slechts in aanmerking voor plaatsing in een b.b.i. indien zij een strafrestant hebben van maximaal achttien maanden. In artikel 1, onder u van de Pbw, wordt aangegeven dat onder het strafrestant wordt verstaan: "het gedeelte van de opgelegde vrijheidsstraf dan wel van het samenstel van dergelijke straffen dat nog moet worden ondergaan [...]". Ingevolge artikel 1 onder s van de Pbw valt de (vervangende) hechtenis ook onder het begrip 'vrijheidsstraf'. In de toelichting op dit artikel staat echter: "Het begrip vrijheidsstraf is limitatief van aard. Hieronder vallen in het bestek van deze wet,

voor zover hier van belang: (vervangende) hechtenis (artikel 9, eerste lid, onder a 2 en artikel 24c WvSr)." Gelet hierop valt de vervangende hechtenis die is opgelegd bij de uitspraak tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel op grond van artikel 24d (oud) WvSr niet onder het begrip vrijheidsstraf zoals bedoeld in de Pbw.

4.7. In artikel 3, vijfde lid, van de Regeling is echter bepaald dat de vervangende hechtenis op grond van artikel 24d (oud) van het WvSr wordt meegeteld bij het bepalen van het strafrestant. De beroepscommissie is van oordeel dat deze overweging, gelet op hetgeen is overwogen in rechtsoverweging 4.6 en het doel dat met de oplegging van de vervangende hechtenis wordt beoogd, te weten het prikkelen van een persoon om alsnog de ontnemingsvordering te betalen, zo opgevat dient te worden dat de regelgeving geen ruimte laat voor het toepassen van detentiefasering indien een gedetineerde uitsluitend een vervangende hechtenis wegens een opgelegde betalingsverplichting ter zake van ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel ondergaat en deze vervangende hechtenis niet aansluit op een vrijheidsstraf. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard. Of klager opnieuw voor een andere zaak lijfswang zal moeten ondergaan, kan gelet op het vorenstaande onbesproken blijven.

Zaaknummer:

13/1869/GB

Datum uitspraak:

26 augustus 2013

Beroepscommissie:

Bartelds, mr. J.I.M.W.

Bol, mr. A.T.
Rutten, mr. M.A.G.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Pbw art. 17

Samenvatting:

Plaatsing op BPG afdeling wegens liquidatiedreiging en voortgezet crimineel handelen in detentie. Informatie in GRIP-rapporten weinig concreet en over betrouwbaarheid kan geen oordeel worden gevormd. Informatie reeds in februari 2013 en maart 2013 bekend, maar eerst op 22 april 2013 is klager overgeplaatst. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

4.1. De BPG van de p.i. Vught is een inrichting – gevangenis en huis van bewaring – voor mannen met een individueel regime en een uitgebreid beveiligingsniveau.

4.2. Een preventief gehechte, die nog niet in eerste aanleg is veroordeeld, dient te worden geplaatst in een inrichting met een regime van beperkte gemeenschap, tenzij plaatsing in een individueel regime noodzakelijk is. Een (al dan niet onherroepelijk) tot gevangenisstraf veroordeelde gedetineerde dient te worden geplaatst in een inrichting met een regime van algehele dan wel beperkte gemeenschap, tenzij plaatsing in een individueel regime noodzakelijk is. In het individueel regime kunnen gedetineerden worden geplaatst die op grond van hun persoonlijkheid, gedrag of andere

persoonlijke omstandigheden, een ernstig beheersrisico vormen voor zichzelf of anderen en ten gevolge daarvan niet in staat zijn in een regime van algehele of beperkte gemeenschap te functioneren of te verblijven.

4.3. Uit de selectiebeslissing van 22 april 2013 en de beslissing van 10 juni 2013, waarbij klagers bezwaarschrift ongegrond is verklaard, maakt de beroepscommissie op dat de selectiefunctionaris zijn beslissing om klager over te plaatsen naar de BPG van de p.i. Vught heeft gebaseerd op twee rapporten (van 21 maart 2013 en 17 april 2013) van het GRIP. Uit deze rapporten blijkt volgens de selectiefunctionaris dat er sprake is van (een ernstig) liquidatierisico en van voortgezet crimineel handelen van klager in detentie. De beroepscommissie concludeert dat klager niet is overgeplaatst naar de BPG vanwege zijn gedrag en functioneren in de inrichting – dat is namelijk goed geweest.

4.4. Ten aanzien van het door de selectiefunctionaris gestelde voortgezet crimineel handelen van klager in detentie (en het onderbouwende GRIP-rapport van 21 maart 2013) overweegt de beroepscommissie het volgende. Uit de informatie uit het GRIP-rapport van 21 maart 2013 blijkt onvoldoende dat klager crimineel handelen in detentie heeft voortgezet of de intentie hiertoe heeft. Hoewel in de door de informant verstrekte informatie klagers naam wordt genoemd, blijkt uit die informatie op geen enkele wijze welke concrete criminele handelingen klager vanuit detentie zou hebben verricht en in welke mate klager betrokken zou zijn geweest bij de in het rapport vermelde incidenten. Daar komt nog bij dat de betreffende informatie is verstrekt door één informant en dat over de betrouwbaarheid

van die informatie geen oordeel kan worden gevormd. Door de selectiefunctionaris zijn geen stukken (zoals maandrapportages) overgelegd, waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat klager in detentie criminele handelingen heeft verricht. Voorts overweegt de beroepscommissie dat de informatie uit het GRIP-rapport van 21 maart 2013 in de periode gelegen tussen november 2012 tot februari 2013 bij de CIE is binnengekomen. Hoewel deze informatie dus reeds in februari 2013 bekend was, heeft de selectiefunctionaris eerst op 22 april 2013 beslist om klager over te plaatsen naar de BPG. Hieruit leidt de beroepscommissie af dat het GRIP (of de CIE) het kennelijk, in februari 2013, op basis van deze informatie niet noodzakelijk heeft geacht om, met het oog op een veiligheidsbelang, de selectiefunctionaris te verzoeken klager direct over te plaatsen. Evenmin is gebleken dat het GRIP (of de CIE) het in februari 2013, op basis van deze informatie, noodzakelijk heeft geacht om de directeur van de p.i. Nieuwegein (alwaar klager tot 18 april 2013 heeft verbleven) te adviseren beperkende toezichtmaatregelen op te leggen. Niet gebleken is dat er na februari 2013 (tot aan 22 april 2013) sprake is van een relevante verandering. Overigens overweegt de beroepscommissie dat in het rapport niet staat dat het GRIP adviseert om klager te plaatsen in de BPG.

4.5. Ten aanzien van het door de selectiefunctionaris gestelde liquidatiegevaar (en het onderbouwende GRIP-rapport van 17 april 2013) overweegt de beroepscommissie het volgende. Hoewel uit het GRIP-rapport blijkt dat 'een paar Marokkaanse hashhandelaren' het op klagers leven hebben voorzien en geld over hebben voor de dood van klager, is de in dit GRIP-rapport vermelde informatie van algemene

aard en weinig concreet. In het rapport staat niet dat het GRIP de directeur of de selectiefunctionaris adviseert om op basis van deze informatie actie te ondernemen. Daar komt bij dat in het rapport staat dat over de betrouwbaarheid van de informatie geen oordeel kan worden gegeven. De beroepscommissie acht het op basis van hetgeen klager heeft aangevoerd, en met name gelet op het in beroep overgelegde proces-verbaal van de CIE officier van justitie van 18 april 2013, voldoende aannemelijk geworden dat klager door de CIE reeds in oktober 2012 op de hoogte is gesteld van het bestaan van liquidatiedreiging. Voorts overweegt de beroepscommissie dat de informatie die is vermeld in het GRIP-rapport van 17 april 2013 in de maand maart 2013 bij de CIE is binnengekomen. Hoewel de informatie betreffende een mogelijk liquidatiegevaar reeds in oktober 2012 en in ieder geval reeds in maart 2013 bekend was, heeft de selectiefunctionaris eerst op 22 april 2013 beslist om klager over te plaatsen naar de BPG. Hieruit leidt de beroepscommissie af dat het GRIP (of de CIE) het kennelijk, in maart 2013 (en ook eerder niet), op basis van deze informatie niet noodzakelijk heeft geacht om, met het oog op klagers veiligheid, de selectiefunctionaris te verzoeken klager direct over te plaatsen naar de BPG. Evenmin is gebleken dat in de p.i. Nieuwegein maatregelen zijn getroffen ter beveiliging van klager. Niet gebleken is dat er na maart 2013 (tot aan 22 april 2013) sprake is van een relevante verandering.

4.6. Gelet op het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat het onvoldoende aannemelijk is geworden dat klager een ernstig beheersrisico vormde voor zichzelf (of voor anderen). Mitsdien ontbreekt naar het oordeel van

de beroepscommissie de noodzaak om klager over te plaatsen naar de BPG van de p.i. Vught. Overigens overweegt de beroepscommissie dat de selectiefunctionaris zonder nadere onderbouwing is afgeweken van het selectieadvies van de p.i. Nieuwegein, waarin wordt geadviseerd om klager over te plaatsen naar een inrichting die is bestemd voor gedetineerden die op de GVM-lijst staan vermeld met het risicoprofiel 'hoog'. Dit hoeft niet per se de BPG te zijn. Gelet op het vorenstaande dient de bestreden beslissing van de selectiefunctionaris als onredelijk en onbillijk te worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing van de selectiefunctionaris zal worden vernietigd. De selectiefunctionaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. De beroepscommissie zal in een afzonderlijke beslissing bepalen of enige tegemoetkoming aan klager geboden is.

Zaaknummer:

13/1962/GB

Datum uitspraak:

23 augustus 2013

Beroepscommissie:

Bartelds, mr. J.I.M.W.

Bol, mr. A.T.

Rutten, mr. M.A.G.

Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing eerste plaatsing
gevangenis

Artikelen:

Pbw art. 17

Bjj art. 12

Wetboek van Strafrecht art. 77v

Samenvatting:

Klager alsnog ontvankelijk in bezwaarschrift. Beroepscommissie neemt nieuwe beslissing zelf. Klager is veroordeeld tot jeugddetentie. In vonnis rechtbank advies om straf tenuitvoer te leggen in j.j.i. ondanks meerderjarigheid klager. Enkele reden dat klager zelf kennelijk heeft aangegeven dat hij geplaatst wilde worden in locatie De Kruisberg onvoldoende om van advies af te wijken. Bezwaarschrift gegrond, geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

De selectiefunctionaris heeft het bezwaarschrift niet-ontvankelijk verklaard 'aangezien de reden plaatsing bezwaar inmiddels is komen te vervallen omdat u overgeplaatst bent'. Namens klager was echter in het bezwaarschrift verzocht om een schadevergoeding. Er was derhalve in ieder geval nog steeds een financieel belang bij een beslissing op bezwaar. De beroepscommissie zal de beslissing op het bezwaarschrift daarom vernietigen. De selectiefunctionaris zal niet worden opgedragen om een nieuwe beslissing te nemen, maar de beroepscommissie zal dat uit proceseconomische overwegingen zelf als enige en laatste instantie doen.

Klager is in eerste aanleg veroordeeld, tot een jeugddetentie van vijftien maanden waarvan zeven maanden voorwaardelijk. In het vonnis van de rechtbank Gelderland van 7 mei 2013, dat op 22 mei 2013 onherroepelijk is geworden, heeft de rechtbank overeenkomstig artikel 77v van het Wetboek van Strafrecht geadviseerd

de jeugddetentie ten uitvoer te leggen in een j.j.i. ondanks de meerderjarigheid van klager.

Ingevolge artikel 12, vijfde lid, Bjj neemt de selectiefunctionaris bij de beslissing tot plaatsing, overplaatsing of overbrenging de aanwijzingen van het Openbaar Ministerie en van de autoriteiten die de straf of maatregel hebben opgelegd, in aanmerking. Het had gelet op dat uitgebreid onderbouwde advies voor de hand gelegen om klager meteen te selecteren voor een jeugdinstelling. De enkele reden dat klager zelf kennelijk zou hebben aangegeven geplaatst te willen worden in locatie De Kruisberg is onvoldoende om van voormeld advies af te wijken. Er bestaat echter geen reden voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager, nu hij door zijn opstelling de selectie voor een p.i. voor volwassenen zelf in de hand heeft gewerkt en enige schade van de periode in die p.i. voor volwassenen niet aannemelijk is gemaakt.

Zaaknummer:

13/2171/GB

Datum uitspraak:

18 juli 2013

Beroepscommissie:

Zuijlen, mr.dr. R.W.
Moerings, prof.dr.mr. L.M.
Rutten, mr. M.A.G.
Karels, L.A.M. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing eerste plaatsing
gevangenis

Artikelen:

Pbw art. 17

Samenvatting:

Zelfmelder. In de 'Aanwijzing executie' van het OM is bepaald dat het BCL pas op een verzoek tot uitstel dat betrekking heeft op een periode die de termijn van zes maanden na de eerste melddatum overschrijdt beslist nadat overleg met het parket van veroordeling heeft plaatsgevonden. Uit de stukken blijkt niet dat dit overleg heeft plaatsgevonden. De gevolgde procedure is niet zorgvuldig geweest. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

4.1. De b.b.i. van de locatie Ter Peel is een instelling voor vrouwen met een regime van algehele gemeenschap en een beperkt beveiligingsniveau.

4.2. Klaagster, die onherroepelijk is veroordeeld, kan in een gevangenis met een regime van algehele gemeenschap worden geplaatst.

Klaagster heeft in bezwaar verzocht om uitstel van de melddatum tot 1 mei 2015. In beroep verzoekt zij om uitstel van de melddatum tot 1 mei 2014. In de 'Aanwijzing executie' van het OM (2013A003) is bepaald dat het Bureau Capaciteitsbenutting en Logistiek (BCL) pas op een verzoek tot uitstel dat betrekking heeft op een periode die de termijn van zes maanden na de eerste melddatum overschrijdt beslist nadat overleg met het parket van veroordeling heeft plaatsgevonden. Uit de stukken blijkt niet dat dit overleg heeft plaatsgevonden. De beroepscommissie vindt steun voor de veronderstelling dat er geen overleg tussen het BCL en het parket van veroordeling heeft plaatsgevonden in het feit dat uit de stukken blijkt dat het BCL klaagster heeft medegedeeld dat zij, indien zij uitstel verzoekt voor een periode van meer dan

zes maanden, een positief advies van de behandelend officier van justitie dient aan te leveren. De beroepscommissie is derhalve van oordeel dat de gevolgde procedure niet zorgvuldig is geweest, hetgeen tot het gegrond verklaren van het beroep en het vernietigen van de bestreden beslissing dient te leiden. De selectiefunctionaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Voor zover klaagster heeft verzocht om plaatsing in een z.b.b.i. in plaats van een b.b.i., merkt de beroepscommissie nog het volgende op. Artikel 3, eerste lid, van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden bepaalt dat zelfmelders die onherroepelijk zijn veroordeeld tot een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf van minder dan twee jaar in een b.b.i. kunnen worden geplaatst. Gelet op artikel 2, eerste lid, onder c van de Regeling komen gedetineerden pas in aanmerking voor plaatsing in een z.b.b.i. indien zij ten minste de helft van de opgelegde vrijheidsstraf hebben ondergaan.

Zaaknummer:

13/1275/GB

Datum uitspraak:

2 juli 2013

Beroepscommissie:

Zuijlen, mr.dr. R.W.
Moerings, prof.dr.mr. L.M.
Rutten, mr. M.A.G.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 20a, onder c; Pbw art. 9

Samenvatting:

Klager verblijft op vreemdelingrechtelijke titel op de TA. Niet gebleken dat klager voor of tijdens zijn detentie een boodschap van radicalisering heeft verkondigd of verspreid. Nu klager ook niet wordt verdacht van dan wel is veroordeeld voor een terroristisch misdrijf, is afwijzing verzoek overplaatsing uit TA onredelijk en onbillijk. Beroep gegrond. Opdracht nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

4.1. De TA van de p.i. Vught is aangewezen als h.v.b. Op grond van artikel 9, tweede lid aanhef en onder d, van de Pbw is plaatsing van personen in vreemdelingenbewaring in een h.v.b. mogelijk.

4.2. Op grond van artikel 20a van de Regeling worden op de TA geplaatst gedetineerden die: a. verdacht worden van een terroristisch misdrijf; b. al dan niet onherroepelijk veroordeeld zijn wegens een terroristisch misdrijf; c. voor of tijdens hun detentie een boodschap van radicalisering verkondigen of verspreiden daaronder mede begrepen wervingsactiviteiten voor doeleinden die in strijd zijn met de openbare orde en veiligheid dan wel de orde of veiligheid in de inrichting; tenzij uit informatie van het GRIP of het Openbaar Ministerie voortvloeit dat plaatsing op een

Terroristen Afdeling niet is geïndiceerd.

4.3. Klager is met toepassing van artikel 20a, aanhef en onder c, van de Regeling op de TA geplaatst. De selectiefunctionaris heeft zich daarbij met name gebaseerd op het individueel ambtsbericht van de AIVD van 19 juli 2012. Uit dit ambtsbericht volgt dat klager sympathisant is van de gewelddadige jihad en dat hij in verband daarmee contacten onderhoudt met personen die een jihadistisch gedachtegoed aanhangen. De AIVD acht klager een gevaar voor de nationale veiligheid.

4.4. De beroepscommissie stelt vast dat niet is gebleken dat niet van de in het ambtsbericht vermelde informatie kan worden uitgegaan. In het ambtsbericht staat vermeld dat klager als een gevaar voor de nationale veiligheid wordt beschouwd, daar hij onder meer sympathisant is van de gewelddadige jihad en contacten onderhoudt met mensen die een jihadistisch gedachtegoed aanhangen. Hieruit volgt naar het oordeel van de beroepscommissie niet dat klager voor of tijdens zijn detentie een boodschap van radicalisering heeft verkondigd of verspreid. Derhalve is niet gebleken dat hij voldoet aan het criterium als genoemd in artikel 20a, aanhef en onder c, van de Regeling. Nu klager evenmin wordt verdacht van dan wel is veroordeeld voor een terroristisch misdrijf, is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing van de selectiefunctionaris tot afwijzing van klagers verzoek als onredelijk en onbillijk dient te worden aangemerkt. Gelet op het voorgaande zal het beroep gegrond worden verklaard en zal de bestreden beslissing worden vernietigd. De selectiefunctionaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen

een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. De beroepscommissie ziet geen aanleiding voor toekenning van een tegemoetkoming nu de gevolgen van de bestreden beslissing nog ongedaan te maken zijn.

Zaaknummer:

12/3910/GB

Datum uitspraak:

6 juni 2013

Beroepscommissie:

Bartelds, mr. J.I.M.W.
Moerings, prof.dr.mr. L.M.
Rutten, mr. M.A.G.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing EBI

Artikelen:

Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 6 en 26; Pbw art. 2

Samenvatting:

Geen nieuwe informatie waaruit gevaar voor onttrekking aan detentie blijkt. Onvoldoende gebleken dat klager nog steeds een extreem vluchtrisico vormt. Enkele omstandigheid dat klager is veroordeeld voor ernstige feiten is, met het verstrijken van de tijd, onvoldoende voor verder verblijf in de EBI. Niet, althans onvoldoende, gemotiveerd waarom klager niet in een lichter regime kan worden geplaatst. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing inhoudende plaatsing uit de EBI.

Rechtsoverwegingen:

4.1. De EBI is aangewezen als h.v.b. en gevangenis voor mannen met een regime

van beperkte gemeenschap, een individueel regime en een extra beveiligingsniveau.

4.2. Op grond van artikel 6 van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (de Regeling), kunnen in de extra beveiligde inrichting gedetineerden worden geplaatst die:

- a. een extreem vluchtrisico vormen en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten, of
- b. bij ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen, waarbij het vluchtrisico als zodanig hieraan ondergeschikt is.

4.3. In artikel 26 van voornoemde Regeling worden de voorwaarden genoemd die in acht dienen te worden genomen bij de beslissing tot plaatsing in een EBI en de beslissing tot verlenging van het verblijf in een EBI elke zes maanden daarna.

4.4. De beroepscommissie overweegt dat uitgangspunt in de wet (artikel 2, vierde lid, van de Pbw) is, dat personen ten aanzien van wie de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf of vrijheidsbenemende maatregel plaatsvindt aan geen andere beperkingen worden onderworpen dan die welke voor het doel van de vrijheidsbeneming of in het belang van de handhaving van de orde of veiligheid in de inrichting noodzakelijk is.

Dit uitgangspunt van "minimale beperkingen" geldt in beginsel voor alle gedetineerden (inclusief tot levenslange gevangenisstraf veroordeelde gedetineerden). Telkens zal, wanneer een uitzondering wordt gemaakt op dit uitgangspunt, onderbouwd en gemotiveerd moeten worden waarom de noodzaak

voor verdergaande beperkingen aanwezig is en waarom niet kan worden volstaan met een andere, qua beperkingen in het regime minder vergaande wijze van tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf of vrijheidsbenemende maatregel. Bij het voortduren van eventuele beperkingen dient de uitvoerende instantie wederom gemotiveerd aan te geven op grond waarom nog steeds niet volstaan kan worden met minder vergaande beperkingen. Zeker bij langdurige vrijheidsstraffen dient inzichtelijk te worden gemaakt welk detentietraject men voor ogen heeft, aan welke vereisten een gedetineerde moet voldoen om het traject te doorlopen en welke stappen men denkt te nemen om dat traject te realiseren. Een en ander met het oog op het – met inachtneming van uit beveiliging van de maatschappij en handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting benodigde maatregelen – bieden van perspectief aan de gedetineerde en (indien aan de orde) op het voorbereiden van een verantwoorde terugkeer van de gedetineerde in de samenleving.

4.5. Zonder twijfel is dat de plaatsing van een gedetineerde in de EBI een uitzondering maakt op het hiervoor vermelde uitgangspunt. Het in de EBI geldende regime kan als zeer restrictief en beperkend voor de gedetineerde die daar wordt geplaatst worden gekenschetst. Om die reden zal bij voorgenomen plaatsing van een gedetineerde in deze inrichting kritisch getoetst moeten worden of voldaan is aan de in artikel 6 van de Regeling vermelde criteria voor plaatsing. Daarbij dient zoveel mogelijk actuele, concrete en met feiten onderbouwde informatie te worden betrokken.

Gelet op de gevolgen van plaatsing in de

EBI voor een gedetineerde moet, bij een alsmaar voortdurende verblijfsduur in de EBI, een groter belang worden gehecht aan de actualiteit, concreetheid en volledigheid alsmede de betrouwbaarheid van de overgelegde informatie. Daarenboven dient, zoals hiervoor al in algemene zin is aangegeven, gemotiveerd te worden waarom niet kan worden volstaan met toepassing van minder vergaande beperkingen en mag worden verwacht dat men inzicht geeft in het detentietraject dat men voor ogen heeft voor de betreffende gedetineerde.

Het enkele gegeven dat bij eerste plaatsing in de EBI geoordeeld wordt dat een gedetineerde bij ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormt (waarbij het vluchtrisico als zodanig hieraan ondergeschikt is), brengt, het voorgaande in ogenschouw nemende, nog niet met zich dat verlenging van de plaatsing in de EBI alleen daarom al dient plaats te vinden. Er is geen sprake van dat het adagium "eens een onaanvaardbaar maatschappelijk risico, altijd een onaanvaardbaar maatschappelijk risico" opgeld zou doen. Ook ten aanzien van de gedetineerden die op grond van dit criterium in de EBI zijn geplaatst, dient daarom telkens in het licht van het uitgangspunt van de wet te worden beoordeeld of die plaatsing in de EBI nog wel proportioneel en nodig is of dat (al dan niet met toepassing van specifieke beveiligingsmaatregelen) volstaan kan worden met plaatsing in een inrichting met een minder beperkend regime. Daarbij overweegt de beroepscommissie dat, hoewel van ondergeschikt belang, het al dan niet bestaan van vluchtrisico wel degelijk relevant kan zijn en dat dat risico, als daarvan volgens de uitvoerende instantie sprake zou zijn, om die reden ook met concrete feiten of omstandigheden en

met (actuele) informatie dient te worden onderbouwd.

4.6. De beroepscommissie overweegt voorts het volgende. De beroepscommissie heeft in haar uitspraak van 6 juli 2012 met nummer 12/87/GB geconcludeerd dat klager zowel in de onder 4.2. genoemde categorie a. als in de daar bedoelde categorie b. valt. Deze conclusie is gebaseerd op het gegeven dat klager van 12 december 2001 tot 12 mei 2007 ontvlucht is geweest, de ernst van de delicten waarvoor hij is veroordeeld en de onder 3.3. in de EBI geconstateerde feiten, die in onderling verband en samenhang bezien het standpunt van de directeur dat klager de mogelijkheden van een onvluchttingspoging onderzoekt, niet onaannemelijk maken. In haar uitspraak van 18 oktober 2012 met nummer 12/1937/GB heeft de beroepscommissie geoordeeld dat, mede gelet op de duur van de periode die klager nog in detentie zal moeten doorbrengen, de selectiefunctionaris in redelijkheid kon oordelen dat klager nog steeds een extreem vluchtrisico en een onaanvaardbaar risico in termen voor recidivegevaar voor ernstige delicten vormt. De beroepscommissie heeft daarbij aangetekend dat hetgeen door en namens klager is opgemerkt aan gewicht wint naarmate de tijd verstrijkt zonder dat nieuwe informatie kan worden overgelegd.

4.7. Klager verblijft inmiddels alweer zes jaar in de EBI. Hij is op 31 oktober 2012 in hoger beroep veroordeeld tot een lagere gevangenisstraf dan in eerste aanleg aan hem was opgelegd. De fictieve einddatum van zijn detentie is thans gesteld op 31 juli 2021. Uit het selectieadvies van de directeur van de p.i. Vught van 26 november 2012 blijkt dat kort voor de uitspraak in eerste aanleg van 12 april 2010 het

vermoedelijke laatste basiskamp van klager is ontdekt in de bossen bij Arnhem. Hoewel deze omstandigheid niet aan de eerdere beslissingen tot verlenging ten grondslag was gelegd, is naar het oordeel van de beroepscommissie geen sprake van nieuwe informatie nu het vermoedelijke basiskamp reeds begin 2010 is ontdekt, terwijl klager overigens de juistheid van deze informatie gemotiveerd heeft bestreden. De thans bestreden beslissing is verder gebaseerd op dezelfde feiten en omstandigheden als de eerdere beslissing tot verlenging. Het laatste onder 3.3. genoemde incident waaruit zou blijken dat klager de mogelijkheden tot een ontvluchttingspoging aan het onderzoeken was, dateert inmiddels alweer van anderhalf jaar geleden, terwijl klager genoemde lezing van de incidenten wederom gemotiveerd heeft bestreden. Nu nieuwe informatie met betrekking tot het gevaar voor onttrekking aan de detentie niet is aangedragen, is onvoldoende gebleken dat klager thans nog steeds een extreem vluchtrisico vormt.

Een langer verblijf in de EBI kan daarom alleen dan gerechtvaardigd zijn indien klager bij een ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormt waarbij het vluchtrisico als zodanig hieraan ondergeschikt is. De enkele omstandigheid dat klager is veroordeeld voor ernstige feiten, is, met het verstrijken van de tijd, naar het oordeel van de beroepscommissie daartoe onvoldoende. Niet, althans onvoldoende gemotiveerd, is aangegeven waarom ten aanzien van klager niet volstaan kan worden met plaatsing (al dan niet onder toepassing van specifieke beveiligingsmaatregelen) in een inrichting met een minder beperkend regime dan dat in de EBI. De beroepscommissie tekent daarbij aan dat hetgeen door en namens klager is opgemerkt aan gewicht wint

naarmate de tijd verstrijkt zonder dat nieuwe informatie kan worden overgelegd. In deze zaak is geen nieuwe informatie overgelegd.

Nu klager inmiddels alweer zes jaar in de EBI verblijft en gelet op de voorgaande overwegingen, is de beroepscommissie dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, als onredelijk en onbillijk moet worden aangemerkt. Het beroep zal dan ook gegrond worden verklaard. De bestreden beslissing zal worden vernietigd en de selectiefunctionaris zal worden opgedragen om met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen. De beroepscommissie is van oordeel dat de nieuwe beslissing in ieder geval dient in te houden plaatsing van klager uit de EBI. De beroepscommissie zal in een afzonderlijke beslissing bepalen of enige tegemoetkoming aan klager geboden is.

Zaaknummer:

12/3721/GB

Datum uitspraak:

6 juni 2013

Beroepscommissie:

Bartelds, mr. J.I.M.W.
Moerings, prof.dr.mr. L.M.
Rutten, mr. M.A.G.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing EBI

Artikelen:

Regeling, selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 6 en 26. Pbw art. 2, lid 4

Samenvatting:

Beslissing tot verlenging verblijf EBI grotendeels gebaseerd op dezelfde informatie als de eerdere, vernietigde, beslissing. Nieuwe informatie leidt niet tot een ander oordeel nu deze informatie onvoldoende concreet is. Onvoldoende duidelijk waarom klager niet in een lichter regime kan worden geplaatst. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing inhoudende plaatsing uit de EBI.

Rechtsoverwegingen:

4.1. De EBI is aangewezen als h.v.b. en gevangenis voor mannen met een regime van beperkte gemeenschap, een individueel regime en een extra beveiligingsniveau.

4.2. Op grond van artikel 6 van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (de Regeling), kunnen in de extra beveiligde inrichting gedetineerden worden geplaatst die:

- a. een extreem vluchtrisico vormen en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten, of
- b. bij ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen, waarbij het vluchtrisico als zodanig hieraan ondergeschikt is.

4.3. Artikel 26 van voornoemde Regeling noemt de voorwaarden die in acht worden genomen bij de beslissing tot plaatsing in een EBI en de beslissing tot verlenging van het verblijf in een EBI elke zes maanden daarna.

4.4. De beroepscommissie overweegt dat uitgangspunt in de wet (artikel 2, vierde lid, van de Pbw) is, dat personen ten aanzien van wie de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf of vrijheidsbenemende

maatregel plaatsvindt aan geen andere beperkingen worden onderworpen dan die welke voor het doel van de vrijheidsbeneming of in het belang van de handhaving van de orde of veiligheid in de inrichting noodzakelijk is.

Dit uitgangspunt van "minimale beperkingen" geldt in beginsel voor alle gedetineerden (inclusief tot levenslange gevangenisstraf veroordeelde gedetineerden). Telkens zal, wanneer een uitzondering wordt gemaakt op dit uitgangspunt, onderbouwd en gemotiveerd moeten worden waarom de noodzaak voor verdergaande beperkingen aanwezig is en waarom niet kan worden volstaan met een andere, qua beperkingen in het regime minder vergaande wijze van tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf of vrijheidsbenemende maatregel. Bij het voortduren van eventuele beperkingen dient de uitvoerende instantie wederom gemotiveerd aan te geven op grond waarvan nog steeds niet volstaan kan worden met minder vergaande beperkingen. Zeker bij langdurige vrijheidsstraffen dient inzichtelijk te worden gemaakt welk detentietraject men voor ogen heeft, aan welke vereisten een gedetineerde moet voldoen om het traject te doorlopen en welke stappen men denkt te nemen om dat traject te realiseren. Een en ander met het oog op het – met inachtneming van uit beveiliging van de maatschappij en handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting benodigde maatregelen – bieden van perspectief aan de gedetineerde en (indien aan de orde) op het voorbereiden van een verantwoorde terugkeer van de gedetineerde in de samenleving.

4.5. Zonder twijfel is dat de plaatsing van een gedetineerde in de EBI een

uitzondering maakt op het hiervoor vermelde uitgangspunt. Het in de EBI geldende regime kan als zeer restrictief en beperkend voor de gedetineerde die daar wordt geplaatst worden gekenschetst. Om die reden zal bij voorgenomen plaatsing van een gedetineerde in deze inrichting kritisch getoetst moeten worden of voldaan is aan de in artikel 6 van de Regeling vermelde criteria voor plaatsing. Daarbij dient zoveel mogelijk actuele, concrete en met feiten onderbouwde informatie te worden betrokken.

Gelet op de gevolgen van plaatsing in de EBI voor een gedetineerde moet, bij een alsmaar voortdurende verblijfsduur in de EBI, een groter belang worden gehecht aan de actualiteit, concreetheid en volledigheid alsmede de betrouwbaarheid van de overgelegde informatie. Daarenboven dient, zoals hiervoor al in algemene zin is aangegeven, gemotiveerd te worden waarom niet kan worden volstaan met toepassing van minder vergaande beperkingen en mag worden verwacht dat men inzicht geeft in het detentietraject dat men voor ogen heeft voor de betreffende gedetineerde.

Het enkele gegeven dat bij eerste plaatsing in de EBI geoordeeld wordt dat een gedetineerde bij ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormt (waarbij het vluchtrisico als zodanig hieraan ondergeschikt is), brengt, het voorgaande in ogenschouw nemende, nog niet met zich dat verlenging van de plaatsing in de EBI alleen daarom al dient plaats te vinden. Er is geen sprake van dat het adagium "eens een onaanvaardbaar maatschappelijk risico, altijd een onaanvaardbaar maatschappelijk risico" opgeld zou doen. Ook ten aanzien van de gedetineerden die op grond van dit criterium

in de EBI zijn geplaatst, dient daarom telkens in het licht van het uitgangspunt van de wet te worden beoordeeld of die plaatsing in de EBI nog wel proportioneel en nodig is of dat (al dan niet met toepassing van specifieke beveiligingsmaatregelen) volstaan kan worden met plaatsing in een inrichting met een minder beperkend regime. Daarbij overweegt de beroepscommissie dat, hoewel van ondergeschikt belang, het al dan niet bestaan van vluchtrisico wel degelijk relevant kan zijn en dat dat risico, als daarvan volgens de uitvoerende instantie sprake zou zijn, om die reden ook met concrete feiten of omstandigheden en met (actuele) informatie dient te worden onderbouwd.

4.6. Klager is op 29 januari 2013 in eerste aanleg veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. Hij heeft op 8 februari 2013 hoger beroep ingesteld.

4.7. Bij uitspraak van 28 maart 2011 (10/3869/GB) heeft de beroepscommissie overwogen dat er sinds de GRIP-informatie uit 2008 geen nieuwe externe informatie is, behoudens de positieve gedragsrapportage omtrent klagers verblijf in de EBI. Onduidelijk is welk advies de directeur van de EBI aan de selectiefunctionaris heeft uitgebracht. Bovendien heeft de beroepscommissie nog opgemerkt dat hetgeen door en namens klager is opgemerkt aan gewicht wint naarmate de tijd verstrijkt zonder dat nieuwe externe informatie kan worden overgelegd. Het beroep is vervolgens ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 15 juni 2012 (12/76/GB) heeft de beroepscommissie wederom een beslissing genomen op het beroep van klager tegen de beslissing van de selectiefunctionaris om het verblijf in de EBI te verlengen en komt zij nogmaals tot

ongegrond verklaring van het beroep.

4.8. Bij uitspraak van 22 oktober 2012 (12/1927/GB) heeft de beroepscommissie het beroep gericht tegen de beslissing van 14 juni 2012 tot verlenging van klagers verblijf in de EBI gegrond verklaard. De beroepscommissie oordeelde dat onvoldoende duidelijk is geworden welke nieuwe externe informatie sinds de GRIP-informatie uit 2008 de verlenging van klagers verblijf in de EBI rechtvaardigt en dat onvoldoende met recente feitelijke informatie is onderbouwd dat klager thans (nog) een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormt. De beslissing van 14 juni 2012 is vernietigd en de selectiefunctionaris is opgedragen een nieuwe beslissing te nemen, hetgeen heeft geleid tot de thans bestreden beslissing.

4.9. De beroepscommissie overweegt ten aanzien daarvan als volgt. Klager verblijft ruim vijf jaar in de EBI. De thans bestreden beslissing is grotendeels gebaseerd op dezelfde informatie als de beslissing van 14 juni 2012. Ten aanzien hiervan heeft de beroepscommissie reeds geoordeeld dat daarin onvoldoende is onderbouwd dat klager (nog) een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormt. Het advies van het OM van november 2012 waarin onder meer is vermeld dat klagers familie in 2007 voornemens zou zijn geweest hem uit zijn detentiesituatie in Marokko te bevrijden (hetgeen door klager gemotiveerd wordt betwist), leidt niet tot een ander oordeel nu ook deze informatie naar het oordeel van de beroepscommissie onvoldoende actueel en concreet is om verlenging van klagers verblijf in de EBI te rechtvaardigen. Met de thans ter beschikking staande gegevens, waarbij in aanmerking is genomen dat klager inmiddels in eerste

aanleg is veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf, wordt onvoldoende duidelijk gemaakt waarom klager, al dan niet onder toepassing van specifieke (GVM-) maatregelen, niet in een inrichting met een minder uitgebreid beveiligingsniveau dan de EBI kan worden geplaatst. Uit het voorgaande volgt dat de beslissing klagers verblijf in de EBI te verlengen bij afweging van alle in aanmerking komende belangen als onredelijk en onbillijk moet worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd. De selectiefunctionaris zal worden opgedragen binnen een termijn van drie weken na ontvangst van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen. De beroepscommissie is van oordeel dat de nieuwe beslissing in ieder geval dient in te houden plaatsing van klager uit de EBI. De beroepscommissie zal in een afzonderlijke beslissing bepalen of enige tegemoetkoming aan klager geboden is.

Zaaknummer:

13/2376/GV

Datum uitspraak:

2 augustus 2013

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Wijte, mr. Th.E.M.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting
art. 24, 36 t/m 38

Samenvatting:

Hoewel uitvoeren van, bij de geloofsovertuiging horende, rituelen in Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting niet is vermeld als grond voor strafonderbreking, kan strafonderbreking in bijzondere omstandigheden worden verleend. Klager voldoende gelegenheid geboden om op andere wijze dan via strafonderbreking buiten inrichting rituelen uit te voeren. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Namens klager is het beroep als volgt toegelicht. In de afwijzende beslissing wordt ervan uitgegaan dat strafonderbreking louter is aangevraagd in verband met het uitvoeren van handelingen en rituelen die plaatsvinden na het overlijden. Echter, in de essentie van de hindoestaanse leer is de fase bij en na het overlijden van een naaste bepalend voor het gevoelsleven daarna van de nabestaanden. Het kunnen uitvoeren van handelingen en rituelen – de raadsman heeft een toelichting op het hindoestaanse rouwproces bij overlijden (Sanatan Dharm) bijgevoegd – vormt een essentieel onderdeel van het afscheid nemen, het rouwproces en de verwerking van het verlies. Voor zeer gelovige hindoes wordt het niet kunnen voldoen aan deze fase van het rouwproces even zwaar ervaren als de dood zelf. Er is aldus wel degelijk sprake van een zeer bijzondere omstandigheid in de persoonlijke sfeer van klager. Indien klager zijn plicht als enige zoon jegens zijn moeder niet kan vervullen, kan dit verstrekkende gevolgen hebben voor zijn toekomstige gedrag. Het is niet de bedoeling dat klagers straf een dermate disproportioneel karakter krijgt. In mei 2010 is klager geen toestemming verleend om afscheid te kunnen nemen van zijn overleden oma. Dit heeft ernstige impact op klager gehad en heeft hem in bepaalde

opzichten beschadigd. Gevreesd wordt dat de effecten ditmaal veel erger zullen zijn. Gezien zijn voorbeeldige en coöperatieve gedrag tijdens de detentie zijn er geen gronden voor afwijzing van het verzoek.

Namens de Staatssecretaris is de bestreden beslissing als volgt toegelicht. Klagers moeder is op 18 juli 2013 overleden. Klager verblijft in de zeer beperkt beveiligde inrichting (z.b.b.i.) van de locatie Fleddervoort. Klager is een dag incidenteel verlof verleend om afscheid te kunnen nemen van zijn moeder. Aansluitend heeft klager zijn regimaire weekendverlof genoten en aansluitend aan het weekendverlof is hem drie dagen strafonderbreking verleend. Klager heeft om verlenging van de strafonderbreking verzocht om de, bij het hindoestaanse rouwproces horende, rituelen uit te voeren. Klager is voldoende in de gelegenheid gesteld afscheid te nemen van zijn moeder. Het uitvoeren van rituelen die horen bij klagers geloofsovertuiging is geen bijzondere omstandigheid op grond waarvan strafonderbreking wordt verleend. In de z.b.b.i. is klager ruimschoots in de gelegenheid gesteld de rituelen uit te voeren. Tijdens het laatste weekendverlof (26 tot 28 juli 2013) is klager toestemming gegeven om eerder naar huis te gaan en later terug te komen. Op 29 juli 2013 is klager bij de asverstrooiing geweest. Op 1 augustus 2013, een belangrijke dag voor het uitvoeren van de rituelen, mag klager van de directeur opnieuw met onbegeleid verlof. Daarnaast wordt hem de ruimte geboden om in de inrichting de rituelen uit te voeren. Nu klager ruimschoots in de gelegenheid is gesteld alle rituelen die noodzakelijk zijn bij te wonen en uit te voeren is er geen reden om klager strafonderbreking te verlenen.

Op klagers verlofaanvraag zijn de volgende adviezen uitgebracht.

De directeur van de locatie Fleddervoort, het Openbaar Ministerie (OM) en de politie hebben aangegeven geen bezwaar te hebben tegen het verlenen van strafonderbreking aan klager.

Zaaknummer:

13/1944/GV

Datum uitspraak:

25 juni 2013

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Boone, mr. M.
Urbanus, mr. G.L.M.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking

Artikelen:

Pbw art. 1
Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting,
art. 1, 5, 21, 34

Samenvatting:

Alleen in het kader van strafonderbreking kan toestemming worden verleend Nederland te verlaten. ISD-maatregel is geen vrijheidsstraf maar een vrijheidsbenemende maatregel. Strafonderbreking derhalve niet mogelijk. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een ISD-maatregel van twee jaar. Aansluitend dient hij 72 dagen detentie te ondergaan in verband met de Wet Terwee en 10 dagen subsidiaire hechtenis. De einddatum van zijn detentie

valt op of omstreeks 1 oktober 2014.

Klager is thans gedetineerd in verband met de aan hem opgelegde ISD-maatregel en heeft om strafonderbreking dan wel extra incidenteel verlof dan wel het verplaatsen van het 'ISD-verlof' zoals bedoeld in artikel 20c van de Regeling verzocht omdat zijn vader ernstig ziek is. Klagers vader is inmiddels overleden en wordt op 26 juni 2013 overgebracht naar Marokko. De beroepscommissie begrijpt uit het beroepschrift dat klager nog steeds belang heeft bij verlofverlening vanwege zijn wens de begrafenis in Marokko bij te wonen.

Uit telefonische informatie is gebleken dat de directeur van de p.i. Hoogeveen het ISD-verlof van klager zoals bedoeld in artikel 20c van de Regeling heeft verlengd met 52 uur tot zondagavond 23 juni 2013. Klagers vader is in de nacht van zaterdag op zondag overleden. Klager heeft derhalve afscheid kunnen nemen van zijn vader. De Staatssecretaris heeft in zijn beslissing van 19 juni 2013 toestemming verleend voor incidenteel verlof, doch het incidenteel verlof leent zich niet voor het doel waarvoor klager deze wenst, namelijk het bijwonen van de begrafenis in Marokko. Op grond van artikel 5, eerste lid, van de Regeling mag klager tijdens het incidenteel verlof Nederland niet verlaten. Hierbij komt dat op grond van artikel 21, vierde lid, van de Regeling het incidenteel verlof beperkt is in duur tot maximaal twee dagen, inclusief reistijd. Alleen in het kader van strafonderbreking is het klager toegestaan in het buitenland te verblijven.

Wat betreft de strafonderbreking ligt er een wettelijke belemmering deze aan klager toe te kennen. Op grond van artikel 1, onder q van de Regeling wordt

onder strafonderbreking verstaan de opschorting van de tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf. Uit artikel 1 onder s en t van de Pbw komt naar voren dat de ISD-maatregel niet wordt aangemerkt als een vrijheidsstraf maar als een vrijheidsbenemende maatregel. Wat er ook zij van de op zich begrijpelijke wens van klager de begrafenis van zijn vader in Marokko bij te wonen, is strafonderbreking van de ISD-maatregel niet mogelijk. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

13/1652/GV

Datum uitspraak:

24 juni 2013

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Boone, mr. M.
Urbanus, mr. G.L.M.
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Trefwoorden:

Verlof algemeen

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14 e.v.

Samenvatting:

Tijdsverloop sinds onttrekkingen aan detentie in combinatie met naderende v.i.-datum maakt dat beslissing tot afwijzing van klagers verzoek om algemeen verlof onredelijk en onbillijk moet worden geacht. Wel vormen omstandigheden aanleiding om het verlof in tijd te beperken. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van vier jaar en zes maanden met aftrek, wegens overtreding van artikel 2 van de Opiumwet. De wettelijk vroegst mogelijke v.i.-datum valt op of omstreeks 24 februari 2014.

Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klagers vierde verlofaanvraag. Hij kan in totaal zes verlofaanvragen indienen.

De advocaat-generaal heeft aangegeven geen bezwaar te hebben tegen klagers verzoek om algemeen verlof en heeft geadviseerd gezien de onttrekkingen in het verleden een veiligheidsmarge in te bouwen. Ook het MDO en de vrijhedencommissie van de p.i. Breda hebben positief geadviseerd ten aanzien van klagers verlof, maar dan voor één dag. Voorts blijkt uit het advies vrijheden dat het verlofadres in orde is bevonden.

Vast staat dat klager van 21 augustus 2005 tot 31 december 2007 en van 1 maart 2010 tot 5 juli 2010 zich aan detentie heeft onttrokken. Voorts heeft hij in die periode nieuwe strafbare feiten gepleegd. Gelet echter op het sedertdien verstreken tijdsverloop kan dit aan een verlofverlening niet meer in de weg staan. Wel vormen voornoemde omstandigheden voldoende aanleiding om het verlof in tijd te beperken. Het vorenstaande in combinatie met de naderende v.i.-datum maakt dat de beslissing van de Staatssecretaris klagers verzoek om verlof af te wijzen onredelijk en onbillijk moet worden geacht. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd. De Staatssecretaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van de uitspraak van de beroepscommissie binnen een termijn

van twee weken na ontvangst van deze uitspraak.

De beroepscommissie ziet geen aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:

13/1354/TA en 13/1355/TA

Datum uitspraak:

29 juli 2013

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Maanicus, mr. R.M.
Bos, drs. W.A.Th.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC De Rooyse Wissel te Venray

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel; Onderzoek verblijfsruimte; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bvt art. 23, 29; Werkwijze screening FPC De Rooyse Wissel

Samenvatting:

Bij grootschalige spitactie is te verwachten dat screening van grote hoeveelheid apparatuur meer tijd en menskracht zou vergen dan bij reguliere controle. Inrichting had hierop moeten anticiperen en maatregelen moeten treffen voor z.s.m. teruggave apparatuur. Termijn van twee en een halve maand voor teruggave te lang. Beroep in zoverre gegrond, tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

a. Ten aanzien van de duur van de inbeslagneming van klagers pc merkt de beroepscommissie op dat uit de destijds geldende Werkwijze screening volgt dat binnen een week na screening rapport wordt uitgebracht. Niet vastgelegd is op welk moment na inbeslagneming de screening zal plaatsvinden.

De beroepscommissie stelt voorop dat de inrichting een grootschalige "spitactie" heeft gehouden en dat zij redelijkerwijs kon verwachten dat screening van een grote hoeveelheid apparatuur nodig zou zijn en dat dit meer tijd en menskracht zou vergen dan bij een reguliere controle het geval zou zijn. Naar het oordeel van de beroepscommissie had de inrichting hierop moeten anticiperen en maatregelen moeten treffen om zo spoedig mogelijke teruggave van inbeslaggenomen apparatuur te bewerkstelligen. Daargelaten de juistheid van klagers stelling dat zijn pc hem pas vier maanden na de inbeslagneming is teruggegeven, acht de beroepscommissie de door de inrichting genoemde termijn, die in klagers geval ruim twee en een halve maand heeft belopen, een te lange termijn. Zij zal derhalve het beroep op dit punt gegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre vernietigen en het beklag gegrond verklaren. Zij acht een tegemoetkoming van € 50,= voor het door klager ervaren ongemak op zijn plaats. Hetgeen in beroep voor het overige is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot andere beslissingen leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve in zoverre ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

13/1121/TA

Datum uitspraak:

16 juli 2013

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Daniel MPM, drs. M.R.
Louwe, mr. drs. T.A.M.
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de Pompestichting te Vught

Trefwoorden:

kiesrecht; verpleegdenraad;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 44 lid 2, 56, 57, 70; Rvt art. 42 e.v. ; Huisregels Pompestichting art. 16; Reglement patiëntenraad en bewonersraden Pompestichting art. 6,7

Samenvatting:

Hoofd inrichting bevoegd om deelname aan overleg verpleegdenraad te weigeren, maar er had nader onderzoek naar vermeende handelwijze van klager gedaan moeten worden. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming. Reactie van inrichting op brief van klager geen beklagwaardige beslissing o.g.v. art 56 en 57 Bvt en klager niet-ontvankelijk.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van a:

Klager is per brief van 11 december 2012 op grond van artikel 7, tweede lid, van het Reglement patiëntenraad en bewonersraden Pompestichting (hierna: Reglement) voor de periode van een half jaar geschorst als lid van de bewonersraad van de longstayafdeling te Vught.

Artikel 70 Bvt en de artikelen 42 tot en met 45 van het Rvt bevatten regels ten aanzien van de medezeggenschap van verpleegden en hun vergadermogelijkheden in de tbs-inrichtingen.

Het recht als lid van de verpleegdenraad c.q. bewonersraad deel te nemen aan het overleg met het hoofd van de inrichting als bedoeld in artikel 70 Bvt en het intern beraad met de andere leden van de verpleegdenraad als bedoeld in artikel 44, eerste lid, Rvt is klager door de bestreden beslissing ontnomen. Die beslissing betreft een beperking van het passief kiesrecht zodat de beklagcommissie klager terecht heeft ontvangen in zijn beklag over de schending van dit recht.

In artikel 16 van de huisregels van de Pompestichting (van januari 2012) zijn nadere regels opgenomen over de bewonersraden en de patiëntenraad. In de artikelen 6 en 7 van het Reglement is de samenstelling, benoeming, schorsing en het ontslag van een lid van de patiëntenraad dan wel bewonersraad nader geregeld.

De beklagcommissie heeft terecht geoordeeld dat deze bepalingen niet verenigbaar zijn met het wettelijk kader voor wat betreft het ontslag en de schorsing van leden van de verpleegdenraad door de directeur of de clustermanager, nu de wet niet voorziet in een bevoegdheid daartoe. De beklagcommissie heeft eveneens terecht geoordeeld dat het hoofd van de inrichting wel de bevoegdheid toekomt ter handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting af te wijken van het in artikel 44, tweede lid, Rvt neergelegde recht van leden van de verpleegdenraad aan het overleg daarvan deel te nemen.

Ter zitting van de beroepscommissie heeft de inrichting aangevoerd dat door middel van diverse verzoeken tot schorsing de bewonersraadsleden onderling hebben

geprobeerd elkaar buiten spel te zetten en dat daardoor een tweespalt is ontstaan in de bewonersraad. De beroepscommissie onderkent dat door de manier waarop de bewonersraad functioneerde de orde en veiligheid in de inrichting in het geding kan zijn. De beroepscommissie constateert echter dat de jegens klager genomen beslissing alleen gebaseerd is op de verklaringen van de secretaris van de bewonersraad en op een enkele, naar zijn zeggen verkeerd geïnterpreteerde, mededeling van klager zelf. Nu klaarblijkelijk diverse personen betrokken waren bij de bewonersraad en de ontstane problemen en deze daarover hadden kunnen verklaren, had het in de rede gelegen nader onderzoek te doen naar de exacte toedracht van de vermeende handelwijze van klager. Door dit na te laten kan de beslissing klager niet toe te laten tot het overleg van de bewonersraad niet als redelijk of billijk worden beschouwd. Het beroep zal gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht onvoldoende termen aanwezig om aan klager vanwege de gegrondverklaring van het beroep een tegemoetkoming toe te kennen.

Hetgeen in beroep is aangevoerd ten aanzien van de onderdelen b en c kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Ten aanzien onderdeel d. overweegt de beroepscommissie dat de klacht niet aangemerkt kan worden als een beslissing als bedoeld in artikelen 56 en 57 van de Bvt. Hetgeen in beroep is aangevoerd kan dan ook niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

13/1402/TA

Datum uitspraak:

15 juli 2013

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Maanicus, mr. R.M.
Bos, drs. W.A.Th.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC De Rooyse Wissel
te Venray

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bvt art. 56; GW art. 11
EVRM art. 3

Samenvatting:

Niet adequaat optreden door hoofd inrichting tegen verpleegde die klagers veiligheid bedreigde vatbaar voor beklag. Bekend was dat er spanningen waren, dreigementen waren geuit. Dit vergt extra maatregelen. Toezicht door ruit niet voldoende. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van b. overweegt de beroepscommissie dat uit het onderzoek ter zitting is gebleken dat de inrichting bereid is tegen kopieerkosten het door klager gevraagde te verstrekken, zodat deze klacht als ingetrokken kan worden beschouwd.

Het beklag van klager vermeld onder a. wordt opgevat als te zijn gericht tegen het

niet adequaat optreden door het hoofd van de inrichting tegen een verpleegde die klagers veiligheid bedreigde. Klager heeft, nadat het personeel zich had teruggetrokken in de stafkamer, een klap van deze medeverpleegde gekregen. Dit levert een schending op van het in artikel 11 van de Grondwet neergelegde recht op onaantastbaarheid van het lichaam c.q. het in artikel 3 van het EVRM neergelegde verbod van onmenselijke of vernederende behandeling en de hieraan verbonden positieve verplichting van de autoriteiten een dreigende inbreuk daarop te voorkomen. Klager is naar het oordeel van beroepscommissie, gelet op het bepaalde in artikel 56, eerste lid, onder e, Bvt, dan ook terecht in zijn klacht ontvangen.

De beroepscommissie stelt vast dat op de, beheersmatig lastige, afdeling bekend was dat er spanningen waren tussen meerdere verpleegden en dat dreigementen waren geuit. Een en ander vergt naar het oordeel van de beroepscommissie extra maatregelen ter waarborging van de veiligheid op de afdeling. Het ligt dan ook niet in de rede dat het personeel verpleegden juist in een dergelijke situatie zonder directe fysieke aanwezigheid van personeel op de afdeling laat. Het slechts toezicht houden door een ruit vanuit de stafkamer kan niet voldoende worden geacht. De beroepscommissie zal het beroep op dit punt gegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre vernietigen en het beklag gegrond verklaren. Zij acht een tegemoetkoming van € 50,= op zijn plaats.

Met betrekking tot c. kan hetgeen in beroep is aangevoerd naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve in zoverre ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

13/1392/TB

Datum uitspraak:

21 augustus 2013

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Daniel MPM, drs. M.R.
Louwe, mr. drs. T.A.M.
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing eerste plaatsing Tbs

Artikelen:

Bvt art. 11

Samenvatting:

Plaatsing in inrichting die, gelet op laagste bezettingsgraad, dichtstbij sociale netwerk klager ligt, is onredelijk, mede gelet op klagers belang bij plaatsing in inrichting dichterbij Eindhoven. Inmiddels is klager in De Rooyse Wissel geplaatst. Beroep gegrond, geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

Bij de plaatsing van ter beschikking gestelden dient de Staatssecretaris, op grond van artikel 11, tweede lid, van de Bvt in zijn overwegingen te betrekken:

- a) de eisen die de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de ter beschikking gestelde voor de veiligheid van anderen dan de ter beschikking gestelde of de algemene veiligheid van personen of goederen stelt, en
- b) de eisen die de behandeling van de ter beschikking gestelde gezien de aard van de bij hem geconstateerde gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van zijn geestvermogens stelt.

Uitgangspunt van het op grond van het IBO II-rapport door de Staatssecretaris geformuleerde beleid is dat alle tbs-inrichtingen geoutilleerd zijn voor iedere ter beschikking gestelde, met uitzondering van een aantal speciale categorieën, te weten vrouwen, zwakbegaafden en extreem beheers- en vluchtgevaarlijke ter beschikking gestelden. Daarnaast wordt onderscheiden naar de primaire psychopathologie: psychotische stoornis of persoonlijkheidsstoornis.

Uit de plaatsingsbeslissing blijkt dat op laatstgenoemde factoren acht is geslagen. Maar overigens heeft de Staatssecretaris zijn beslissing in wezen slechts genomen op basis van de bezettingsgraad van de klinieken. Aan het argument dat in aanmerking is genomen dat FPC 2Landen het dichtst in de buurt van klagers sociale netwerk ligt, kan geen betekenis van belang worden toegekend, gelet op de afstand tussen die kliniek en de woonplaats van klagers ouders en hetgeen daarover door klager is aangevoerd, en in aanmerking genomen dat omtrent het bestaan van enig ander sociaal netwerk niets bekend is. De beroepscommissie constateert dat daarmee de in artikel 11, tweede lid, Bvt vermelde eisen onvoldoende in de overwegingen zijn betrokken. Mede gelet op het door klager aangevoerde belang bij plaatsing in een inrichting die dicht in de buurt van Eindhoven is gelegen, brengt het voorgaande mee dat de beslissing klager te plaatsen in FPC 2Landen, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, als onredelijk en onbillijk moet worden aangemerkt.

De Staatssecretaris heeft op 5 juni 2013 beslist klager over te plaatsen naar FPC De Rooyse Wissel en klager is daar op 10 juni

2013 geplaatst. Hoewel uit de brief van klagers raadsman van 26 juni 2013 blijkt dat klager in De Woenselse Poort wil worden geplaatst, heeft hij tegen de beslissing van de Staatssecretaris van 5 juni 2013 hem in FPC De Rooyse Wissel te plaatsen geen beroep ingesteld.

Gezien het voorgaande zal de beroepscommissie volstaan met het beroep gegrond te verklaren. De beroepscommissie ziet geen reden aan klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:

13/1441/JA

Datum uitspraak:

13 augustus 2013

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.

Lucas, mr. E.

Mulder, mw.mr.drs. L.C.

Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij de j.j.i.

Horizon, locatie Kolkemate te Zutphen

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel; Verlof planmatig

Artikelen:

Bjj art. 65

Samenvatting:

Niet aanvragen van nieuwe verlofmachtiging door directeur is niet vatbaar voor beklag.

Geen sprake van beperking of intrekking verlof. Klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag over niet verlengen verlof.

Rechtsoverwegingen:

Er staat alleen beklag open tegen beslissingen als genoemd in artikel 65, eerste lid, Bjj. Aangaande verlof staat ingevolge artikel 65, eerste lid onder g, Bjj beklag open tegen de beslissing tot beperking of intrekking van verlof. Van een beperking of intrekking van verlof is echter in dit geval geen sprake. Daarnaast bepaalt artikel 65, eerste lid, onder m, Bjj dat de jeugdige bij de beklagcommissie beklag kan doen over enige andere hem betreffende door of namens de directeur genomen beslissing die een beperking inhoudt van een recht dat de jeugdige op grond van een bij of krachtens deze wet of een ieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt.

Het tweede lid bepaalt dat met een beslissing als bedoeld in het eerste lid wordt gelijkgesteld een verzuim of weigering om te beslissen. Het nemen van een beslissing wordt geacht te zijn verzuimd of geweigerd, indien niet binnen de wettelijke of, bij het ontbreken daarvan, binnen een redelijke termijn een beslissing is genomen.

Uit de tekst van artikel 30 Bjj kan – anders dan bij de civielrechtelijke plaatsingen als bedoeld in artikel 29 Bjj – niet worden afgeleid dat er ook voor strafrechtelijk geplaatste jeugdigen een recht op verlof bestaat.

De nadere regelgeving op grond van artikel 30, vijfde lid, Bjj is gegeven in het Verloftoetsingskader justitiële jeugdinrichtingen van 15 oktober 2012. Hierin is het volgende opgenomen: "7. Bij een positief besluit op de verlofaanvraag wordt de verlofmachtiging verleend door het hoofd van de afdeling Individuele Jeugdzaken namens de Staatssecretaris van Justitie

7.1.1 Een verlofmachtiging is ingevolge artikel 33, tweede lid, Rjj geldig voor de duur van zes maanden. Voor de verlenging van een bestaande machtiging is een positieve evaluatie van eerder verlobbewegingen noodzakelijk. De directeur stuurt IJZ een maand voor het verlopen van de termijn een evaluatie en een nieuwe aanvraag op grond waarvan de machtiging kan worden verlengd."

Nu er geen sprake is van een recht als bedoeld in bovenvermeld artikel 65, eerste lid, onder m Bjj en onder verwijzing naar eerdere jurisprudentie van de beroepscommissie (zie uitspraak van 23 april 2013, 12/3944/JA) komt de beroepscommissie tot de conclusie dat tegen de beslissing van de directeur van een j.j.i. om geen verlofmachtiging aan te vragen geen beklag open staat. Klager zal derhalve niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn beklag.

Zaaknummer:

13/1948/JA en 13/1961/JA

Datum uitspraak:

13 augustus 2013

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.
Lucas, mr. E.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij j.j.i. Amsterbaken te Amsterdam

Trefwoorden:

Ordemaatregel afzondering

Artikelen:

Bjj art. 4, 24

Samenvatting:

Afzondering niet onredelijk gezien klagers gedrag. Wel sprake van disproportioneel geweld. Beroep klager in zoverre gegrond, tegemoetkoming € 10,=. Aanwijzing behandelverantwoordelijke in huisregels als bevoegd tot opleggen ordemaatregel is in strijd met de wet. Beroep directeur ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van a:

Uit de stukken en de ter zitting door klager gegeven toelichting is gebleken dat de situatie rond de snoepbak van klager is geëscaleerd doordat andere jongeren zich ermee gingen bemoeien. Klager begrijpt dat hij door een aantal personeelsleden naar de grond is gebracht, omdat hij weigerde mee te werken en naar zijn kamer te gaan. Klager heeft verklaard dat hij vervolgens een zak over zijn hoofd heeft gekregen en door het personeel is uitgekled in de separeercel. Klager heeft gesteld dat hij alleen verbaal agressief was, hetgeen door de directeur niet is weersproken. Aangezien niet is gebleken dat klager fysiek agressief was acht de beroepscommissie het toegepaste geweld disproportioneel. De beroepscommissie acht het door klager gestelde dat hij een zak over zijn hoofd heeft gekregen onvoldoende weersproken, nu door de directeur enkel wordt verwezen naar het verslag waarin daar niets over is vermeld. De beroepscommissie is van oordeel dat er voldoende aanleiding was om klager een ordemaatregel van plaatsing op eigen kamer op te leggen, nu hij verbaal agressief was en weigerde de instructies van het personeel op te volgen. Uit de schriftelijke mededeling is gebleken dat klager op 18 december 2012

om 17.45 uur door behandelcoördinator H. is gehoord. Het beroep ten aanzien van het toegepaste geweld door personeel zal gegrond worden verklaard en aan klager zal een tegemoetkoming van € 10,= worden toegekend. Het beroep zal voor het overige ongegrond worden verklaard.

Ten aanzien van b:

Artikel 4 Bjj geeft voorschriften over de bevoegdheden van de directeur van de inrichting.

Artikel 4, vijfde lid, Bjj bepaalt:

“In afwijking van het bepaalde in het tweede en vierde lid, kan de directeur een afdelingshoofd machtigen tot het nemen van de volgende beslissingen:

- a. de uitsluiting van verblijf in de groep of van deelname aan activiteiten, bedoeld in artikel 23, derde lid, en 24, eerste lid, de verlenging van de uitsluiting van verblijf in de groep, of van deelname aan de activiteiten, bedoeld in artikel 23, tweede lid en vierde lid, en artikel 24, tweede lid.
- b. de plaatsing in afzondering, bedoeld in artikel 25, eerste lid.”

In de Memorie van Toelichting bij de Wet van 13 december 2010 tot wijziging van de Bjj, onderdeel 3, stelsel van voorbehouden beslissingen, staat hierover het volgende: “Voorgesteld wordt om de directeur de mogelijkheid te bieden anderen te machtigen tot het nemen van enkele voorheen aan hem voorbehouden beslissingen.(-) Deze bevoegdheid strekt zich evenwel niet uit over alle personeelsleden die werkzaam zijn in de inrichting. De bevoegdheid van de directeur blijft beperkt tot het machtigen van de afdelingshoofden.

In aansluiting op de huidige terminologie kan een personeelslid dat de verantwoordelijkheid draagt voor het beheer van een bepaald aangewezen afdeling worden

gemachtigd tot het nemen van de aan de directeur voorbehouden beslissing (-). De keuze voor het niveau van afdelingshoofd is ingegeven door de omstandigheid dat deze enerzijds dichter bij de jeugdige staat dan de directeur en anderzijds meer dan een groepsleider een zakelijke afstand tot de jeugdige kan bewaren. Bij de aanwijzing van afdelingshoofden wordt van de directeur verwacht dat hij enkel die personen aanstelt die hij voldoende gekwalificeerd acht aan een afdeling als geheel leiding te geven en die aantoonbaar over een gedegen kennis van het penitentiaire recht beschikken". Het gaat hierbij om de beslissingen tot uitsluiting van verblijf in de groep of van deelname aan activiteiten en de verlenging hiervan, alsmede de verlenging van uitsluiting van verblijf in de groep en de plaatsing in afzondering. De overige in artikel 4, vierde lid, Bjj genoemde beslissingen blijven aan de directeur voorbehouden.

In artikel 11.1. van de huisregels van Amsterbaken van 13 juli 2012 is, voor zover hier van belang, het volgende opgenomen:

(-) De directeur kan een ordemaatregel opleggen:

- a. als het in belang is van de orde of veiligheid in de inrichting;
- b. als het noodzakelijk is voor een ongestoorde tenuitvoerlegging van je vrijheidsbeneming;
- c. als het nodig is ter bescherming van jezelf;

(-) De beslissing om een ordemaatregel op te leggen op grond van a t/m c kan binnen Amsterbaken ook genomen worden door de afdelingsmanager of behandelverantwoordelijke. (-)".

De beroepscommissie is van oordeel dat genoemd artikel 11.1 van de huisregels – voorzover het betreft

de aanwijzingsmogelijkheid van de behandelverantwoordelijke als bevoegde persoon tot oplegging van een ordemaatregel - in strijd is met artikel 4, vijfde lid, Bjj. Hetgeen in beroep is aangevoerd kan daarom naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie en het beroep zal ongegrond worden verklaard.

De vigerende regelgeving voorziet niet in een vergoeding van de gemaakte (reis)kosten voor een zitting van de beroepscommissie.

Zaaknummer:

13/1490/JA

Datum uitspraak:

5 augustus 2013

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.

Lucas, mr. E.

Mulder, mw.mr.drs. L.C.

Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij j.j.i. Rentray te Lelystad,

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel; Plaatsing/overplaatsing intern

Artikelen:

Bjj art. 65 lid 1

Samenvatting:

Overplaatsing naar andere afdeling geen disciplinaire straf of ordemaatregel. Nu klagers behandeling gewoon doorgang heeft

gevonden is geen sprake van een beperking van een recht, zoals bedoeld in art. 65, eerste lid onder m, Bjj. Klager alsnog niet-ontvankelijk in zijn beklag.

Rechtsoverwegingen:

Uit de brief van de inrichting aan de commissie van toezicht van 22 april 2013 blijkt dat de jongeren van klagers groep, Kuala Lumpur, de groep zodanig hadden vernield dat de groep 'onbewoonbaar' was geworden. Klager heeft gedurende twee weken op de groep Rome verbleven. Groep Rome werkt met dezelfde methode als groep Kuala Lumpur en de overplaatsing heeft geen gevolgen gehad voor klagers behandeling.

Uit de stukken blijkt dat klagers groep weer bewoonbaar moest worden gemaakt en alle jeugdigen van die groep zijn voor hun eigen veiligheid overgeplaatst.

In artikel 55, eerste lid, Bjj staan de disciplinaire straffen limitatief opgesomd. Een disciplinaire straf van overplaatsing naar een andere afdeling kent de wet niet.

Door de directeur kunnen de volgende ordemaatregelen worden opgelegd: uitsluiting van het verblijf in de groep al of niet gecombineerd met uitsluiting van deelname aan activiteiten (artikel 24 Bjj); de plaatsing in afzondering (artikel 25 Bjj) en de correctieplaatsing (artikel 27 Bjj). Niet is gesteld en uit het dossier is ook niet gebleken dat klager in afzondering is geplaatst dan wel dat klager is uitgesloten van verblijf in de groep en/of uitgesloten van deelname aan activiteiten. Gezien het voorgaande is de beroepscommissie van oordeel dat geen sprake is van een disciplinaire straf noch van een ordemaatregel.

In artikel 65, eerste lid onder a tot en met l, Bjj worden de beslissingen van de directeur genoemd waartegen beklag openstaat. Voorts bepaalt artikel 65, eerste lid onder m, Bjj dat

de jeugdige bij de beklagcommissie beklag kan doen over enige andere hem betreffende door of namens de directeur genomen beslissing die een beperking inhoudt van een recht dat de jeugdige op grond van een bij of krachtens deze wet of een ieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt.

De beroepscommissie is van oordeel dat nu klagers behandeling gewoon doorgang heeft kunnen vinden geen sprake is van een beperking van een recht dat de jeugdige op grond van een bij of krachtens deze wet of eenieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt en klager zal derhalve niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn beklag.